

"ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ."

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 20ου ΚΑΙ 24ου ΤΕΥΧΟΥΣ

- **Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΤΙΚΗ ΠΡΟΩΘΗΣΙΣ** καὶ αἱ στρατιωτικαὶ βάσεις εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας. Ἀναγκαστικὸς προσδιορισμὸς τῆς Πολιτικῆς τῆς Χώρας ἐκ τῶν ἐξελίξεων τῶν πραγμάτων. Ἡ μάχη διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας εἰς ἐπικίνδυνον καὶ ἀποφασιστικὸν στάδιον. Χαλάρωσις τῆς συνεκτικότητος τοῦ Δυτικοῦ συγκροτήματος. Στρατηγικὴ κατάστασις ἐν Ἑυρώπῃ πλεονεκτικὴ διὰ τὰς δυνάμεις τῆς Σοβιετικῆς ἑνώσεως. Προσπάθεια συγκροτήσεως Σοβιετικῆς δυνάμεως εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς. Ἐπέντασις Σοβιετικῆς ἐπιρροῆς μέχρι Μαρόκου διὰ τῆς διεισδύσεως εἰς Αἴγυπτον. Ἐξουδετέρωσις Ἀτλαντικῆς ἐπιρροῆς εἰς Μεσόγειον. Ἐκ νότου ὑπερβαλλόντως τῶν ἐν Ἑυρώπῃ γραμμῶν ἀντιστάσεως τοῦ ΝΑΤΟ. Ἐξουδετέρωσις Γερμανίας, κατάρρεσις τῆς Γαλλίας. Ἀπύθμενος ἀμάθεια καὶ ἀγρυπτεία συγκαλύπτουσα οὐσίαν πραγμάτων ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος. — Ἐνταῖς μέχρι ἀπογνώσεως τοῦ αἰσθηματοῦ ταπεινώσεως ὑπὸ τὸ Ρωσσικὸν πέλμα εἰς τοὺς δορυφόρους. Ἀντινομία κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος. Διάνηνοις κομμουνιστικῶν δογμάτων. Αἱ μαζικαὶ ἐπαναστάσεις τῆς Πολωνίας καὶ Οὐγγαρίας. Γιουγκοσλαβία τὸ κέντρον πολιτικῆς ἀναφλέξεως εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ Κομμουνισμοῦ Ἐγκλωβισμὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας ἐκ Βουλγαρίας. Ἐξόχως ἐπικίνδυνος καμπὴ τῆς ἱστορίας. Φοβερά κενὰ καὶ ἐρωτήματα. Ἀνάγκη μετώπου πολιτικῆς Ἐνότητος τῆς Ἑλλάδος. Ὑπόβαθρα ἐθνικῆς ἐτοιμότητος. Ἐπιβαλλόμεναι πρωτοβουλίαι. σελ. 160—168
- **Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ** (Μῦθος καὶ Πραγματικότης) σελ. 160—168
- **ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ.** Διαχείρησις του καὶ Στρατηγικὴ πρὸς ἐπίτευξιν 172
ποθητῆς λύσεως » 167
- **ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ τῶν ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΩΝ τῆς ΕΥΡΩΠΗΣ** » 168
καὶ ἡ ἀργοῦσα **ΒΟΥΛΗ** μας » 168
- **Η ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ** ἡ κατακρεούργησις τοῦ Οὐγγρικοῦ 169
Λαοῦ καὶ ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως. Καλλιέργεια ἀντιδυτικῶν πνεύμα- » 169
τος. Ἀριστερισμὸς » 169
- **«ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΥΜΑ».** Ἀπογραφή προσωπικοῦ Δημοσίων ἐπιτηδεύων. 171
Προϊούσα διόγκωσις » 171
- **Η ΒΟΥΛΗ, οἱ ΥΠΟΥΡΓΟΙ, οἱ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ καὶ αἱ ΔΗΜΟ-** 183
ΣΙΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ. Σχέσεις καὶ ἀλληλεπίδρασις » 183
- **Ὁ περὶ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΕΩΣ Νόμος** » 181
- **Ἡ διαχείρησις τῶν ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ** » 172
- **Αἱ ἀποστολαὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν** » 172
- **Ἡ Ἡλεκτρικὴ ἐνέργεια εἰς τὴν Χώραν καὶ ἡ Δ.Ε.Η.** » 186
- **ΑΤΟΜΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ** Νέα Στρατηγικὴ » 188
- **ΕΚΔΟΣΕΙΣ.** Δελτίον τῆς Ἀγροτικῆς Θεραπείας » 188

ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ
ΕΤΟΣ Γ'. 15 Νοεμβρίου ἕως 15 Δεκεμβρίου 1956 ΦΥΛΛΟΝ 20 - 24

Ἐπιμελεία ΠΑΝΟΥ Ε. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
π. Βουλευτοῦ Δικηγόρου

Δραγατσάνιου 4 Πλατεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ (Τηλέφ. 23.191)

ΓΡΑΦΕΙΑ

(Παραπλεύρως Παλαίου Ὑπουργ. Ἐσωτερικῶν)

ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΙΤΙΑ - ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ - ΜΕΤΡΗΤΑ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΥΣ ΤΥΧΕΡΟΥΣ ΤΩΝ

ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

ΠΟΥ ΜΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΕΙΣ ΔΥΟ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ !

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΘΑ ΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΕΙΡΩΝ

ΣΠΙΤΙΑ, ΜΕΤΡΗΤΑ Κ.Λ.Π.

(Δημοσιεύεται μόνον δυνάμει ειδικής εντολής
της Ένώσεως Συντακτών Η.Ε.Α.)

“ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΕΩΣ καὶ ΕΡΕΥΝΗΣ ΖΩΤΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΤΟΣ Γ' 20-24
Δραγατσινίου 4 ΠΑΝΑΓ. Ν. ΠΙΠΙΝΕΛΗ Φύλλον 20-24
(Πλοτεία ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ) "Εκδόσις Δεκαπενθήμερος (Σελ. 161 - 188)
ΑΘΗΝΑΙ Υπὸ ΠΑΝΟΥ Β. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ 15/11 - 15/12 ·
Τηλ. 23.191 π. Βουλευτοῦ 1956

25 Νοεμβρίου 1956

Τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ἑγ-
γύς Ἀνατολῆς, ἔδωκαν μίαν παταγώδη διάψευσιν εἰς ἐκεί-
νους—ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος—οἵτινες ἀπὸ τινος χρόνου καὶ
δὴ ἀπὸ τοῦ τερματισμοῦ τῆς ἐλπιδοφόρου «διασκέψεως τῶν 4 Μεγά-
λων» τοῦ Ἰουλίου παρ. ἔτους, διεγίνωσκον μίαν οὐσιώδη μεταστρο-
φὴν τῆς Σοβιετικῆς τακτικῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης διεκέρυσσον
τὴν ἀνάγκην μίας πλήρους ἀναπροσαρμογῆς κατευθύνσεων τῆς ἐξω-
τερικῆς, τῆς στρατιωτικῆς καὶ ἐν γένει τῆς ἐσωτερικῆς μας πολιτικῆς.
Ἐὰν ἡ σοβαρότης τῶν σημερινῶν περιστάσεων τὸ ἐπέτρεπε, θὰ ἤξιζε
νὰ ἀναδημοσιευθῶσιν ἐπὶ λέξει ὅλοι οἱ σοβαροφανεῖς δογματισμοί
καὶ αἱ μεγαλορρήμονες προτροπαὶ αἱτινες κατὰ καιροὺς εἶδον τὸ φῶς
ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου ἐκ μέρους πολλῶν ἐκ τῶν κατὰ
συνθήκην ἐκπροσώπων τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως καὶ πολιτικῆς ἡγεσίας,
διὰ νὰ καταστή ἀκόμη μίαν φορὰν ἀνάγλυφος ἡ ἐλαφρότης μεθ' ἧς
παρακολουθοῦνται αἱ ἐκάστοτε ἐξελίξεις τῶν διεθνῶν πραγμάτων
ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀναγκαστικῶς προσδιορίζονται εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε
ὄχι καὶ αἱ ἐν τῇ χώρᾳ μας διαμορφούμεναι πολιτικαὶ καταστάσεις.
Δὲν ὑπάρχει, τὸ καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον, οὔτε χώρος, οὔτε χρόνος,
οὔτε διάθεσις πρὸς τοιοῦτου εἶδους μικροχαρεῖς ἱκανοποιήσεις. Ἄς
ἀρκέσῃ μίᾳ ὑπόμνησις, τῶν ὧν ἐγράφομεν ἀπὸ τῶν ἰδίων τούτων
στηλῶν τὴν 28ην Ἰουλίου 1955(*) διὰ νὰ κλείσῃ ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀναδρο-
μὴ εἰς τὸ παρελθὸν — ἀναγκαῖα, διὰ νὰ τοποθετηθοῦν καλύτερον οἱ
ἄνθρωποι καὶ αἱ σημεριναὶ καταστάσεις.

«Ἡ «ἐπιτυχία» τῆς διασκέψεως τῆς Γενεύης—ἐγράφομεν—ἔδωκε
καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς μας Ἰακωβίνους τὴν εὐκαιρίαν νὰ ζητήσουν «τὴν ἀλλα-
γὴν νοοτροπίας» ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν διεθνῶν σχέσεων. Καὶ ἄλλοι συν-
τηρητικώτεροι αὐτῶν εὐρίσκουν ἀφορμὴν τὴν διάσκεψιν τῆς Γενεύης διὰ νὰ
ἐξορμήσουν κατὰ τῆς «πατριδοκαπηλείας» τῆς Δεξιᾶς. Καὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς
τῆς Δεξιᾶς ἀκόμη, προβάλλουν ὑπερρεαλισταὶ ἀρχηγοὶ διακηρύσσοντες ὅτι
δύναται ἀκινδύνως νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ νὰ ἀνοίχθωσιν αἱ φυλα-
καὶ ὥστε νὰ μὴ κοπιᾶζουν νὰ ἀνοίγουν ὑπονόμους πρὸς τὴν ἐλευθερίαν οἱ
κρατούμενοι καὶ «ἀναξιοποθοῦντες» κομμουνισταί.

Ἡ «Ἑλλὰς ἐν τούτοις παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιτηδευμένας «δημο-

(*) Τόμ. 2ος, τεύχ. 15, σ. 65.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

11886

κρατικάς» εξορμήσεις θά ἔχῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη νὰ ζήσῃ μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι δὲν τῆς ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ παραμικρὰ ἀπροσεξία ἢ χαλάρωσις τῆς θελήσεώς της. Ἡ μάχη τῆς ἀνεξαρτησίας δὲν ἐκρίθη. Τουναντίον μόνις εἰσέρχεται εἰς τὸ πλεόν ἐπικίνδυνον καὶ ἀποφασιστικὸν στάδιον της. Διότι εἶναι τὸ στάδιον τῆς συγκρίσεως καὶ τῆς ἀβεβαιότητος ἐν τῷ ὁποίῳ ἐργάζεται εὐκολώτερον ὁ ἐχθρὸς».

Ἐάν σήμερον ἐπῆλθε μεταβολὴ εἰς πάντα ταῦτα, αὕτη βεβαίως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διαψεύδουσα τίποτε ἐκ τῶν ἀνησυχιῶν ἐκείνων. Καὶ συγκεκριμένως :

I.—Σ ο β α ρ ᾶ χ α λ ᾶ ρ ω σ ι ς τ ῆ ς σ υ ν ε κ τ ι κ ὄ τ η τ ο ς τ ο ὗ Δ υ τ ι κ ο ὗ σ υ γ κ ρ ο τ ῆ μ α τ ο ς ἔ σ η μ ε ι ὡ θ η ἔ κ τ ο τ ε. Ἐν τῇ οὐσίᾳ της, ἡ χαλάρωσις αὕτη εἶναι πολὺ μικροτέρα παρ' ὅ,τι ἐκ πρώτης ὄψεως θά ἡδύνατο νὰ νομισθῇ. Αἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖαι παρ' ὅλας τὰς ὀξείας ἀντιδράσεις ὁργάνων τοῦ τύπου καὶ τοῦ ἰδίου φαίνεται τοῦ Προέδρου Eisenhower ἔπαιξαν ἐν τοῖς πράγμασι τὸν ρόλον τῆς στρατηγικῆς ἐφεδρείας ἐν τῷ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀγγλο-Γαλλικῷ ἐγχειρήματι. Ἐκάλυψαν δηλαδὴ τὰς δύο ταύτας δυνάμεις ἐναντι πολεμικῆς παρεμβάσεως τῆς Ρωσίας. Εὐθὺς ὡς ἐξεδηλώθη ἡ περὶ τούτου ὠμὴ ἀπειλὴ τῆς 6 Νοεμβρίου ὁ Λευκὸς Οἶκος ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ ὅτι τοῦτο θά ἦτο ἀπαράδεκτον διὰ τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας καὶ τὰ ἔτι ἐτέθησαν ἀμέσως εἰς τὰς θήκας των. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ διάστασις ὡς πρὸς τὸν τρόπον χειρισμοῦ τοῦ ζητήματος τῆς Ἑγγὺς Ἀνατολῆς εἶναι ἀκόμη μεγάλη καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἀναταραχὴ ἐκ τοῦ τρόπου ἐνεργείας τῶν Ἀγγλο-Γάλλων, ἂν καὶ βαθμιαίως μειουμένη, θά ἀπαιτήσῃ ἀκόμη χρόνον τινὰ πρὶν ἢ παρέλθῃ τελείως. Πέραν τούτου δέ : ἡ στρατιωτικοναυτικὴ ἐμπλοκὴ τῶν δυνάμεων τῆς Δύσεως ἐν Αἰγύπτῳ ἐξησθένεισε τὰς ἐν Εὐρώπῃ γραμμάς ἀντιστάσεως τοῦ ΝΑΤΟ. Καὶ εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἀναφέρεται ἡ Ρωσικὴ περὶ ἀφοπλισμοῦ τελευταία διακοίνωσις τῆς 17ης τρέχ. εἰς τὴν ὁποίαν οἱ συντάκται της παρενείραν καὶ τὴν ἐξῆς ἀξιοπρόσεκτον παράγραφον :

«Δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι σήμερον διεμορφώθη ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ μία στρατηγικὴ κατάσταση ἣτις εἶναι πολὺ πλεονεκτικὴ διὰ τὰς ἐνόπλους δυνάμεις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως παρ' ὅτι ἦτο κατὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου».

Καὶ ἡ «πλεονεκτικὴ αὕτη κατάσταση» δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ συνόλου σχεδὸν τῆς Γαλλικῆς συμβολῆς εἰς τὰς δυνάμεις τοῦ ΝΑΤΟ διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἀγγλογαλλικῶν μονάδων ἐν Κύπρῳ καὶ Αἰγύπτῳ.

II.—Α ἱ τ ε λ ε υ τ α ῖ τ α ἔ ξ ε λ ῖ ξ ε ι ς ἐν Ἑγγὺς Ἀνατολῇ, ἔθεσαν ἀφ' ἐτέρου εἰς νέαν δραστηριότητα τὸ ἐν λανθάνουσῃ ἐνεργείᾳ Ρωσοδυτικὸν μέτωπον τῆς περιόχης ταύτης. Ἐκμεταλλεῦόμενος τὰς πολυαριθμοὺς ἀντιθέσεις τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν λαῶν καὶ τὴν φυσικὴν κατὰ τῶν παλαιῶν δυναστῶν τῶν ἀπέχθειαν, ὁ Σοβιετικὸς κομμουνισμὸς προώθησε τὰς θέσεις του εἰς σημεῖον ὥστε νὰ δημιουργῇ ἀμέσους ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐ-

τῆς κινδύνους. Ἄς ἀρκέσῃ νὰ ἀναφέρωμεν ἐν προκειμένῳ ὅσα πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν ἔγραψεν εἰς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων σχολιαστῶν τοῦ κόσμου, ὁ Walter Lippmann :

«Δὲν δικαιούμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἐγκατέλιπε τὴν ἰδέαν τῆς συγκροτήσεως μιᾶς Σοβιετικῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως εἰς τὸ κέντρον τῆς Ἑγγὺς Ἀνατολῆς. Ὑπάρχουν πολλαὶ πειστικαὶ ἀποδείξεις, ἀποκαλυφθεῖσαι διὰ τῆς κατασχέσεως αἰγυπτιακῶν ἐγγράφων καὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ καταληφθέντος ἐν Αἰγύπτῳ Ρωσικοῦ ὕλικου, συνιστῶσαι ὡς λίαν πιθανὴν τὴν προπαρασκευὴν μιᾶς στρατιωτικῆς βάσεως. Αἱ ἀποδείξεις μαρτυροῦν ὅτι πολεμικὸν ὕλικόν ἐστάλη ἐν Αἰγύπτῳ διὰ νὰ ἀναμείνῃ ἐκεῖ τὴν μεταγενεστέραν ἀφίξιν τῶν ἐθελοντῶν, δηλαδὴ τοῦ Σοβιετικοῦ προσωπικοῦ».

Μία τοιαύτη διείσδυσις τῆς Ρωσίας ἐν Αἰγύπτῳ θά ἐσήμαινε θάπτον ἢ βράδιον ἐπέκτασιν τῆς ἐπιρροῆς της μέχρι Μαρόκου καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Θά συνεπήγετο ἐξουδετέρωσιν τῆς Ἀτλαντικῆς κυριαρχίας ἐν τῇ Μεσογείᾳ καὶ θά μετέβαλλε σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν Ἑλλάδα εἰς νησίδα ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου κομμουνιστικοῦ Ὠκεανοῦ, θά ὑπερεφαλλάγιζεν ἐκ Νότου τὰς ἐν Εὐρώπῃ γραμμάς ἀντιστάσεως τοῦ ΝΑΤΟ, θά ἐπέφερεν ἀναποτρέπτως ἀπώλειαν τῆς Ἀλγερίας διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ ἐσωτερικὴν αὐτῆς κατάρρευσιν. Θά ὠδήγει εἰς ἐξουδετέρωσιν τῆς Γερμανίας ὡς παράγοντος τοῦ ΝΑΤΟ καὶ θά ἔφερε θάπτον ἢ βράδιον τὴν γραμμὴν διαχωρισμοῦ τῶν Δυτικῶν ἀπὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ συγκροτήματος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ παιχνίδι τὸ ὁποῖον παίζεται τὰς ἐβδομάδας αὐτὰς ἐν Αἰγύπτῳ. Χρειάζεται δὲ ἡ ἀπύθμενος ἀμάθεια καὶ ἀγυρτεία πλείστων ἐκ τῶν κατὰ συνθήκην ἐκπροσώπων τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῆς ἐπισήμου ἀκόμῃ Ἑλλάδος, διὰ νὰ συγκαλύπτουν τὴν συνταρακτικὴν αὐτὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων κάτω ἀπὸ μίαν ὑποτυπώδη καὶ ἐφηβικὴν διπλωματικὴν φιλολογίαν. Ὅπωςδήποτε ὅμως τὸ ζήτημα τίθεται ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ δὲν ἀρκεῖ οὔτε ἡ ἀγνοία οὔτε ἡ ἀγυρτεία διὰ νὰ τὸ συκαλύψῃ. Τὸ ἄνοιγμα τοῦ νέου αὐτοῦ Νοτίου μετώπου ἀμύνης τῆς ἀνεξαρτησίας μας ἐγείρει τεράστια θέματα ἀσφαλείας. Τὸ ζήτημα ἐπομένως δι' ἡμᾶς δὲν εἶναι ἀπλῶς πῶς θά ἀποκατασταθοῦν τὰ κυριαρχικά δικαιώματα τῆς Αἰγύπτου—πρᾶγμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ Ἕλληνες εὐρίσκονται παρὰ τὸ πλευρόν της—ἀλλὰ καὶ πῶς, ὅπως συνεπείραινεν εἰς τὸ ἀνωτέρω σχολιὸν τοῦ ὁ Lippmann αἱ δυνάμεις τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Ο.Η.Ε., δὲν θά κάμουν θέσιν μίαν ἡμέραν διὰ νὰ τὴν παραχωρήσωσιν εἰς τὰς δυνάμεις τῆς Ρωσίας (ἐθελοντικὰς ἢ μή).

III.—Ὁ ἀ ν ᾱ β ρ α σ μ ὸ ς εἰ ς τ ᾶ ς χ ῶ ρ α ς τ ῶ ν Δ ο ρ υ φ ὶ ρ ω ν, ὅστις ἐξήχθη τελευταίως εἰς τὴν συνταρακτικὴν ἀποκορύφωσίν του διὰ τῶν γεγονότων τῆς Πολωνίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας, κατέστησε ἀνάγλυφον τὸ γεγονός ὅτι ἡ μακρὰ γιγαντομαχία μετὰ τὴν Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, εἰσῆλθε εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πλεόν ἀποφασιστικὰ καὶ ἐπικίνδυνα στάδιά της. Αἱ βασικαὶ ἀντινομίαι οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς φύσεως ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀναταράσσεται τὸ κομμουνιστικόν, καθεστῶς, (ὁ ὑποσιτισμὸς, ἡ συγκεντρωτικὴ γραφειοκρα-

τια, τὸ Ἀστυνομικὸν Κράτος, ἡ Βιομηχανοποίησις τῆς γεωργίας κλπ.) ἐνέτειναν μέχρις ἀπογνώσεως τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ταπεινώσεως ὑπὸ τὸ Ρωσικὸν πέλμα. Ἐφθασεν ἡ στιγμή ἔπειτα ἀπὸ 12 ἐτῶν Σοβιετικὸν ζυγὸν ὅπου *«οἰαδήποτε θυσία εἶναι ὀλιγώτερον ἐπίπονος ἀπὸ τὴν ζῶην»* καὶ ὅπου ἐπομένως κατὰ τὰ δόγματα αὐτῆς τῆς Λενινιστικῆς στρατηγικῆς, ἐδημιουργήθησαν ἐξ ἀντικειμένου αἱ προϋποθέσεις τῶν ἐπαναστάσεων. Αἱ πρῶται ἐπαναστατικοὶ συγκρούσεις ἤλθον νὰ διαψεύσουν πολλὰ δόγματα σχηματισθέντα κατὰ τὴν μακροετῆ καὶ ἀμείλικτον Σταλινικὴν τυραννίαν: τὸ δόγμα τοῦ ἀδυνάτου μαζικῶν ἐπαναστατικῶν συγκρούσεων ἔναντι τοῦ συγχρόνου ὀπλισμοῦ· τὸ δόγμα τῆς ἀφομοιώσεως τῆς νεότητος «ἥτις δὲν εἶχε γνῶσιν τὴν ζῶην τῆς ἐλευθερίας», ἀπὸ τὰ ἀλάθητα ἀξιώματα τοῦ κομμουνισμοῦ. Τὸ αἶσθημα τῆς ἐσχάτης οἰκονομικῆς ἀθλιότητος, χαλυβδούμενον καὶ ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς ταπεινώσεως διέψευσαν ἐν τέλει ὅλα αὐτά. Ἡ ἐπίπονος καὶ αἱματηρὰ ἐπαναστατικὴ διαδικασία ἐτέθη εἰς κίνησιν. Αἱ μαζικαὶ ἐπαναστάσεις τῆς Πολωνίας κατέληξαν εἰς μίαν ἀβεβαίαν ἀνακωχὴν ὑπὸ ἓνα «φίλελεύθερον» κομμουνιστὴν κατωρθώσαντα νὰ συγκρατήσῃ τὰ πράγματα μὲ μίαν σειρὰν ἀπελευθερωτικῶν μέτρων, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἐφαρμογὴ ἐάν ὀλοκληρωθῇ μοιραίως ὁδηγεῖ πρὸς νέας ἀναμετρήσεις δυνάμεως. Εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐχρειάσθη ὁ δόλος καὶ ἡ παρέμβασις δεκάδος ρωσικῶν μεραρχιῶν διὰ νὰ τὰς καταπνίξῃ. Παντοῦ ἄλλοι εἰς τὰς χώρας τοῦ Παραπετάσματος οἱ ἀνθύπατοι τῆς Μόσχας βλέπουν νὰ τρέμῃ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας των. Καὶ τὸ Κρεμλῖνον συναισθάνεται ὅτι δὲν ἔχει οὐτε μίαν μάχην νὰ χάσῃ ἐπάνω εἰς τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν τομέα τῶν Δορυφόρων. Ἡ ἀπώλειά της θὰ ἔθετε τὰ πάντα ἐπὶ τάπητος. Δι' αὐτὸ καὶ ἀψηφεῖ (ὅ,τι ἄλλοτε εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεώς της δὲν ἠθέλησε νὰ ἀψηφήσῃ ἐν Φιλανδία ἢ ἐν Περσία) τὴν Παγκόσμιον κατακραυγὴν προκειμένου νὰ ἐξοντώσῃ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὴν ἐθνικὴν ἀντίστασιν ἐνὸς Λαοῦ. Εἰς τόνον νευρικότητος ἐξηγεῖ καὶ χαρακτηρίζει τὰς τελευταίας ἀντιδράσεις του ὅπως ἡ ἐπικίνδυνος παρέμβασίς του κατὰ τῶν Ἀγγλο-Γάλλων ἐν Αἰγύπτῳ, αἱ ἀπίθανοι χυδαιότητες τῶν δημοσίων ἐκδηλώσεων τοῦ Χρὸστεφ, ἡ ἀνοικτὴ πρὸ παντὸς ἀποκήρυξις τοῦ Τιτοϊσμοῦ τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις ὀλίγους μόλις μῆνας προηγουμένως κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Τίτο εἰς Μόσχαν, εἶχεν ἐπ'σῆμως καὶ ἐγγράφως ἀναγνωρίσῃ εἰς ἓν πολύκροτον κοινὸν ἀνακοινωθέν. Αἱ ρωσικαὶ ἀντιδράσεις προσλαμβάνουν ἤδη ἓνα χαρακτῆρα περιτρώμου καὶ σκοτεινοῦ αὐτοματισμοῦ.

Ἡ μεγάλη Σταλινικὴ σκέψις τοῦ ἐκμεταλλεύεσθαι τὰς ἀδυναμίας τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ τῆς αὐθαιρεσίας, ποτὲ ὅμως πέραν τῆς γραμμῆς ἐνὸς ἀμέσου κινδύνου διεθνούς ἀναφλέξεως, ὑποβάλλεται ἤδη ἐκ τῶν πραγμάτων εἰς μίαν φοβερὰν, ἐν πολλοῖς δὲ ἀσφαλῶς ἀθέλητον ἀναθεώρησιν. Δὲν σημαίνει τίποτε ἐάν ἡ ἀποτυχία τῆς πολιτικῆς τοῦ Χρὸστεφ φέρῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοὺς Σταλινικοὺς τοῦ τύ-

που Μολότωφ. Τὸ ζήτημα θὰ εἶναι ἐάν οἱ πιστοὶ αὐτοὶ μαθηταὶ του, θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ ἐφαρμώσουν τὰ δόγματα τοῦ μεγάλου διδασκάλου των, χωρὶς νὰ παρασύρῃ ἢ νὰ τυφλώνῃ τὰς σκέψεις των ὁ αὐτοματισμὸς τοῦ φόβου, καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ θρόλλου τοῦ ἀλαθῆτος ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἐσταμάτα τὴν ἀπειλὴν ὅταν ἤρχιζε νὰ καθίσταται ἀληθῶς ἐπικίνδυνος.

IV.—Καὶ εἰς τὸ ἐπίκεντρον τῆς νέας Σταλινικῆς ἀναπροσαρμογῆς μοιραίως τοποθετεῖται, ἡ ἐστία τῆς μεγάλης αἰρέσεως, τὸ κέντρον τῆς πολιτικῆς ἀναφλέξεως εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ κομμουνισμοῦ: ἡ Γιουγκοσλαυΐα. Ἀπὸ ἐκεῖ προήλθεν ὁ ὁραματισμὸς τῶν ὑποδούλων δορυφόρων. Ἐκεῖ ἐδρέθη ὁ ἀνθρωπος, ὁ ἀρκετὰ δυνατὸς, ὁ ἀρκετὰ συνεπὴς εἰς τὰς δογματικὰς τοποθετήσεις του, ὁ ἀρκετὰ ἐπιδέξιός καὶ ἀδύστακτος εἰς τοὺς ἐλιγμούς του, διὰ νὰ ἀναμετρηθῇ πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν ὀρθοδοξίαν. Τὰ ἄρθρα, τῆς Πράβδα τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ «TAS», αἱ ὕλακαὶ τοῦ Ἐμβέρ Χότζα εἰς τὸν τύπον τῆς Μόσχας αἱ αἰφνιδιαστικαὶ ἐπισκέψεις εἰς τὸ Βελιγράδιον τοῦ Σίβριου καὶ αἱ «τουριστικαὶ» ἀντεπισκέψεις τοῦ Τίτο εἰς τὴν Κριμαίαν, δὲν ἀποτελοῦν παρὰ τὰς πρῶτας ἀψιμαχίας του νέου αὐτοῦ εἴδους θρησκευτικῶν πολέμων τῆς ἐποχῆς μας μετὰ τῆς Παπικῆς ὀρθοδοξίας τῆς Μόσχας καὶ τοῦ μεγάλου αἰρετικοῦ.

V.—Ἡ ἀναμέτρσις αὐτῇ δυνάμει, φέρει ἀναγκαστικῶς καὶ τὴν Βουλγαρίαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἐκ Βελιγράδιου πληροφορία τῶν τελευταίων τούτων ἡμερῶν περὶ εισόδου ρωσικῶν στρατευμάτων, ἐνδέχεται νὰ μὴ εἶναι καθ' ὅλα ἀκριβὴς ὡς βεβαιῶται. Εὐρίσκεται ὅμως ὅπως ἴσως εἴη εἰς τὴν λογικὴν τῶν πραγμάτων ὡς ταῦτα διεισπύθησαν καὶ δύνανται νὰ γίνῃ ἀληθὴς ἀπὸ τῆς μῆδος ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην. Ὅχι δὲ ἀπλῶς διότι τὸ ἐκεῖ καθεστὼς δύνανται νὰ κινδυνεύσῃ - καὶ ἡ Ρωσσία ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει δύνανται νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ εἰς τὴν τύχην του. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι νέα κατοχὴ τῆς Βουλγαρίας θὰ ἐνεκλώβιζε τὴν Γιουγκοσλαβίαν εἰς τὸν Σοβιετικὸν κολοσσόν, θὰ ἤνοιγε τὸ κατ' ἐξοχὴν δι' αὐτὴν εὐπαθὲς μέτωπον τῆς Μακεδονίας τῶν Σκοπελιῶν, τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν πληγὴν εἰς τὸ σῶμα τῆς Γιουγκοσλαβικῆς ἀντιστάσεως ἢ ὁποῖα ἀπὸ δεκαετηρίδων διέπει τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν εἰς τὰ Βαλκάνια πολιτικὴν καὶ εἰρηρῆδων διέπει τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν ἐθνικὴν καὶ στρατιωτικὴν ῥήσθω ἐν παρόδῳ καθιστᾷ τὴν Γιουγκοσλαυϊκὴν ἐθνικὴν καὶ στρατιωτικὴν ἀλληλέγγυον πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Ἀπειλὴ κατὰ τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς Μακεδονίας ἀποτελεῖ ἄμεσον ἀπειλὴν καὶ κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐφ' ὅσον ἐπομένως ἡ ρῆξις Τίτο - Μόσχας θὰ ἀναπτύσσεται, τὸ θέμα τῆς Βουλγαρίας θὰ καθίσταται διαρκῶς πλέον ἐπικαίρον. Καὶ ἀπὸ τῆς μίας ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην δύνανται νὰ προσέλθουν ἐκεῖθεν αἱ σοβαρώτεροι ἐμπλοκαί,

Οὕτω ἀπὸ τὴν ἀδυσώπητον αὐτὴν ἀλληλλουχίαν καταστάσεων καὶ ἐξελιξεων βαρέα συσσωρεύονται τὰ νέφη γύρω ἀπὸ τὴν χώραν μας.

Ἡ Εἰσορμμένη ἐκτύπησε ἤδη τὴν αὐλόθυραν τοῦ οἴκου μας.

Πρόκειται περὶ φιλικῶν μόνον τῆς Θείας Προνοίας μηνύματος, διὰ νὰ ἐξυπνήσουν οἱ φρουροὶ καὶ νὰ συνέλθουν οἱ εὐωχούμενοι εἰκοδεσπόται ;

Πρόκειται περὶ φευγαλέας ἀπλῶς βοῆς μιᾶς μακρυνῆς καταιγίδος, ἢ περὶ τῶν πρώτων τριγμῶν ἑνὸς μεγάλου σεισμοῦ ;

Δὲν ἔχομεν κανένα λόγον νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὰς ζοφερὰς σκέψεις τὰς ὁποίας αἱ ἐνδείξεις τῶν τελευταίων γεγονότων θὰ ἠδύναντο νὰ δικαιολογήσουν. Ὑπάρχουν τεράστια ἀκόμη ἀποθέματα ἐνεργείας πρὸς ἀποσβῆσιν μιᾶς ἀπευκτέας συρράξεως: ἡ φρίκη τοῦ ἀτομικοῦ πολέμου, ἡ ψυχικὴ ἀντίστασις τῶν μαζῶν, ὅπου καὶ ἂν ζοῦν, ὅσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τυραννικὸν τὸ καθεστῶς τὸ ὁποῖον πιγνύει τὴν φωνὴν τῶν, ἢ φρόνησις καὶ ἢ συναίσθησις τῆς εὐθύνης ὧν ἡγοῦνται τῶν μεγάλων ἔθνων. Ἐχει τέλος καὶ ἡ διπλωματία ἀπείρους ἀκόμη διαδικασίας εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὰ τελευταῖα ἐκεῖνα βήματα πρὸ τοῦ κρημνοῦ, ὅπου ἡ σκέψις παραλύει καὶ ἡ δίνη τῆς ἐπαπειλουμένης συμφορᾶς ὠθεῖ ἐνστικτωδῶς τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἄβυσσον, τίποτε δὲν εἶναι ἀκόμη ἀνεπανόρθωτον. Ἡ ψύχραιμος σκέψις δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἐπανεύρῃ τὸν δρόμον τῆς διεξόδου.

Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ὅσους ἔχουν τὴν εὐθύνην τῶν τυχῶν τοῦ τόπου τούτου, νὰ παραβλέψουν ὅτι εἰσῆλθομεν εἰς μίαν ἐξόχως ἐπικίνδυνον καμπὴν τῆς ἱστορίας μας. Ἡ δραματικὴ ὥντως τελευταῖα ἐξέλιξις τῶν γεγονότων εὐρίσκει τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν συμμαχίαν ἐν οὐσιαστικῇ νεκρώσει, τὴν κοινὴν γνῶμην τῆς χώρας ἐν ἐξεγέρσει ἐναντίον τῶν ἀναγκαστικῶν τῆς αὐρίου συμμαχίας μας, τὴν δὲ ἐσωτερικὴν μας συνοχὴν βαρύτατα τραυματισμένην ἀπὸ ὀξυτάτης πολιτικᾶς καὶ ἄλλας ἀντιδικίας. Δὲν ἔχει σημασίαν τί καὶ ποῖος περισσότερον ἔπταισε δι' ὅλα αὐτά. **Τὰ πράγματα δὲ μιουρογοῦν φοβερὰ κενὰ καὶ ἐρωτήματα :**

Ἐὰν αὐρίον σημάνη ὁ μοιραῖος ὑπὲρ τῶν πάντων συναγερμός, πρὸς ποίους συμμαχοὺς θὰ στραφῶμεν, μὲ ποῖον Στρατὸν θὰ συμπράξωμεν ἐν Θράκῃ καὶ ἐν Μακεδονίᾳ;

Πῶς θὰ πραγματοποιήσωμεν πρὸ παντός ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, ἀπὸ τὰ συντρίμματα μιᾶς πολιτικῆς ἡγεσίας ἐν ἐξάλλῳ ὑστερισμῷ *ἀντιμαχομένης σήμερον, τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο μέτωπον Πολιτικῆς Ἑνότητος τὸ ὁποῖον χρειάζεται διὰ νὰ πλαισιώσῃ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους ὅπως ζήσῃ ἐλεύθερον καὶ ἐκπληρώσῃ μέχρι τέλους τὸ πρὸς τὴν ἱστορίαν καὶ τὸ μέλλον καθήκον τῆς γενεᾶς μας ;*

Ἡ ἀπόλυτος ἐνότης καὶ τὸ ἐτοιμοπόλεμον τοῦ στρατεύματος συνιστοῦν σήμερον ἐν στερεῶν ὑπόβαθρον ἐθνικῆς ἐτοιμότητος. Ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸν ἀκολίμητον, πηγαῖον ἀφαρπάζοντα πατριωτισμὸν του, ἀποτελεῖ ἀφ' ἐτέρου τὸ ζωντανὸν σύμβολον ἐκείνου τὸ ὁποῖον χρειάζεται σήμερον ἡ χώρα. Ἄς πλαισιωθοῦν τὰ δύο αὐτὰ στερεὰ συστατικά τῆς Ἑθνικῆς Ἑνότητος

καὶ ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν ἐκείνην πολιτικὴν Ἑνότητα Ἠγεσίας ἢ ὁποία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ τὰ ἀξιοποιήσῃ.

Δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἐβδομάδες οὔτε ἴσως ἡμέραι διὰ νὰ χάνωνται πρὸς τοῦτο. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Κυρ Πρωθυπουργοῦ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν τῶν ἀναγκῶν πρὸς τοῦτο πρωτοβουλιῶν. Πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἀνασύνταξιν καὶ προσαρμογὴν τῆς διπλωματικῆς μας προσπάθειας πρὸς τὰς περιστάσεις τῆς σήμερον. Πρωτοβουλίας πρὸς ἐπίτευξιν ἑνὸς ἀναγκαίου ὀρίου πολιτικῆς ἐνότητος, ἄνευ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ὁποῖου ἡ χώρα θὰ βαδίζῃ τρικλίζουσα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πεπρωμένου.

Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ μορφή καὶ ὁ μηχανισμὸς ὅφ' οὗς θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πολιτικὴ αὕτη ἐνότης. Ὑπάρχουν πολλαὶ δυνατὰ μορφαὶ μιᾶς ἐθνικῆς λύσεως. Καλυτέρα ὅλων θὰ εἶναι ἡ πλέον πραγματοποιήσιμος. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ταχύτερον διὰ νὰ παύσῃ ἡ κοινὴ γνῶμη ἀγκομαχοῦσα ἀπὸ τὰς ἀποσκιρτήσεις, ἀπὸ τὰς συνεννοήσεις τῶν παρασκηνίων, ἀπὸ τοὺς διασυρμούς τῆς Κυβερνήσεως ἐκ μέρους αὐτῶν τούτων τῶν Ὑπουργῶν τῆς, ἀπὸ τὰς βασίμους ἢ μὴ κατηγορίας τῶν ἀντιπολιτευομένων, ἀπὸ τὰς διαβρώσεις τῶν ἀριστερῶν κηρυγμάτων καὶ καὶ ἐν κατακλείδι ὅλων τούτων ἀπὸ τὴν ἀσυνείδητον καὶ ἐγκληματικὴν παράκρουσιν νέων ἐκλογῶν διεξαγομένων ὑπὸ συνθήκας ὡς αἱ σημεριναί!!

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει εἶναι :

Νὰ σταματήσῃ ὁ ψίθυρος μεταξὺ τῶν ἐμπιστῶν καὶ τῶν «ἡμετέρων» περὶ τοῦ ὅτι «διαλυόμεθα» καὶ νὰ σιγάσῃ ἡ ὀχλοβοὴ τῆς ἐμπαθείας εἰς τὴν ὁποίαν παραδέρνομεν, ἢ ὁποία ὅλα ἀνάγει εἰς τὸ ἐὰν πίπτει ἢ στέκεται ἡ Κυβέρνησις καὶ ἢ ὁποία τείνει νὰ προεκταθῇ καὶ πρὸς ἄλλα ἱερώτερα συστατικά τοῦ Ἑθνικοῦ μας βίου.

Νὰ παύσῃ ὁ ὑστερικός ἀλλαλαγμὸς ἑνὸς κακῆς ποιότητος ὑπερπατριωτισμοῦ ἀφ' ἐνός, καὶ μιᾶς ὑπόβουλου κομμουνιστικῆς ὑπονομεύσεως ἀφ' ἐτέρου εἰς τοὺς θολοὺς καπνοὺς τῶν ὁποίων ἐσταμάτησεν ὁ νοῦς τῶν περισσότερων. Νὰ γαληνεύσωμεν ἐν ὅσῃ μεγάλων ἀποφάσεων.

Αὐτὰ εἶναι τὰ θέματα τῶν ὁποίων τὴν λύσιν, τὸ ἔθνος δικαιούται νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ὅσους κατευθύνουν σήμερον τὰς τύχας του.

Π. ΠΙΠΙΝΕΛΗΣ

ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ

Ὑπῆρξεν ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλίσμένη λόγῳ τῆς ἀγγλικῆς ἀντιπροσφυγῆς, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ ἀντιπολιτευόμενοι, ἢ ἐὰν τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Συνελεύσεως ὑπῆρξεν ἔργον δυσχερὲς καὶ κατ'ὀρθωμα τοῦ Ο.Η.Ε. μᾶς πληροὶ εὐλικρινεὺς χαρᾶς. μέγα, ὡς ἰσχυρίζονται οἱ κυβερνητικοί. Οὐδὲν ἔχομεν δὲ καμμίαν διάθεσιν νὰ μειώ-
σωμεν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὴν χαρὰν ταύ-
τῃ ἡμερησίᾳ διατάξει ἐγγραφῇ τοῦ ζητήμα-
τος συνδυάζει ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ τὰς δύο
πληκτισμοὺς μεταξὺ ἀντιπολιτευσέως καὶ
προσφυγᾶς, τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἀγγλι-
συμπολιτευσέως περὶ τὸ ἐὰν ἢ ἐγγραφῇ κήν. Διότι ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐμελλε νὰ

τοποθετηθῇ ἡ ἐγγραφή τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης, ὁ σύνδεσμός των θὰ ἐπραγματοποιεῖτο κατ' ἀνάγκην κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συζητήσεως δπου οὐδεὶς τῶν λαμβανόντων μέρος εἰς αὐτὴν θὰ ἡμποδίζετο νὰ φέρῃ τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τὴν ὁποῖαν θὰ προετίμα. Τὸ ἐάν, ἐπίσης, ἡ ἐγγραφή ὀδηγήσῃ εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς συμβιβαστικὴν λύσιν, οὐδόλως φυσικὰ μᾶς ἐκπλήσσει. Ὁ Ο.Η.Ε. δὲν εἶναι δικαστήριον ἀλλὰ πολιτικὸν σῶμα μέσῳ συμβιβαστικῶν προσπαθειῶν ἀσκοῦν τὴν ἀποστολὴν του. Ὅσοι ἐπομένως ὡς κύριον μέλημα τῆς κυπριακῆς πολιτικῆς μᾶς προέβαλον τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν Ο.Η.Ε. ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν ὅτι ἐκεῖ ἀναγκαστικῶς θὰ ἐφθάνομεν καὶ μάλιστα μετὰ τὴν Τουρκίαν ἀναγκαστικῶς πλέον συμπαριστάμεν εἰς πᾶσαν «συμβιβαστικὴν» προσπάθειαν. Αἱ συζητήσεις ἄλλως τε ποτὲ δὲν βλάπτουν. Ζήτημα εἶναι μόνον πὼς διεξάγονται καὶ ποῦ καταλήγουν.

Θεωροῦμεν ἐπομένως εὐτυχὲς καὶ εὐόκνον τὸ γεγονὸς τῆς ἐγγραφῆς, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἐπιφύλαξιν. Τοῦτο δὲ διότι ἐν πρώτοις ἡ ἀπόρριψις τῆς προσφυγῆς θὰ ἀπετέλῃ ἐν δεινῶν ἐθνικῶν τραῦμα, τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς Ἕλλην, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἡῤῃτο διακαῶς τὴν ἀποτροπὴν. Ὑπῆρξαν ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἀρχήθεν διευτυπώσαμεν ὑποδείξεις ὡς πρὸς τὴν ἀκολουθητέαν ἐν τῷ Κυπριακῷ τακτικῇ. Ἀφ' οὗ ἀπαξ ὅμως ἡ Κυβέρνησις προέκρινε τὴν νῦν ἀκολουθουμένην καὶ συνεκέντρωσε ἐν τῷ Ο.Η.Ε. ὅλας τῆς τὰς ἐλπίδας, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εὐχρηθῶμεν εὐκρινῶς πλήρη δικαίωσιν τῆς προσπάθειάς της. Ἐπίσης ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ἡ ἐγγραφή ἐπισημοποιεῖ τὸ Διεθνὲς ἐνδιαφέρον τοῦ ζητήματος καὶ ἐπιτρέπει ἴσως περαιτέρω ὀχλησιν ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως διὰ νὰ προχωρήσῃ ταχύτερον πρὸς τὴν ποθητὴν λύσιν. Ἀπὸ τὴν πραγματοποιήσιν τῆς τελευταίας ταύτης ἐλπίδος ἐν τῷ ὀρίῳ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἡ Κυβέρνησις διέγραψεν ὡς ἀντικειμενικὸν τῆς ἐν προκειμένῳ σκοπόν, θὰ ἐξαρτηθῇ βεβαίως ἡ τελικὴ δικαίωσις τῆς ἀκολουθηθείσης πολιτικῆς. Ἡ στιγμὴ αὕτη δὲν ἦλθεν ἀκόμη, δι' ἣ καὶ δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν τίποτε νὰ προσθέσωμεν εἰς ὅσα ἤδη ἐγράψαμεν. Τὰς ἀπόψεις μᾶς διὰ τὴν ὅλην διαχείρησιν τοῦ Κυ-

πριακοῦ καὶ τὴν ἐνδεδειγμένην στρατηγικὴν, πρὸς τὴν ποθητὴν δικαίαν λύσιν ἔχομεν ἀπὸ πολλοῦ καὶ μετὰ παρρησίας ἐκθέσει δημοσίᾳ. Αὐτὸ βεβαίως ὅμως δὲν μᾶς ἐμποδίζει οὐδὲ πρὸς στιγμὴν, ἀπὸ τοῦ νὰ εὐχόμεθα ἐκ βάθους καρδίας τὴν δικαίωσιν οἰασθῇποτε ἄλλης στρατηγικῆς ἥτις θὰ ἦγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῆς δικαιοσεως τῶν πόθων τοοῦ Ἑθνους.

Θὰ χαρῶμεν πρῶτοι δι' αὐτό.

Ἡ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΩΝ τῆς ΕΥΡΩΠΗΣ καὶ ἡ ΑΡΤΟΥΣΑ ΒΟΥΛΗ μᾶς !!

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας Αἰγυπτιακῆς κρίσεως, πυρετώδης ὡς εἰκὸς ἦτο ἡ δραστηριότης τῶν ἀμέσως ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων. Οἱ ὑπεύθυνοι Ὑπουργοὶ καὶ Πρωθυπουργοὶ κατηνάλισμον τὸ μέγιστον μέρος τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας εἰς συσκέψεις καὶ πάσης φύσεως συνεργασίας. Καίρας σημασίας ἀποφάσεις ἐχρειάζετο νὰ λαμβάνωνται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, εἰς τὰ ἐπιτελεία, ἢ τὰ Ὑπουργεῖα Ἐξωτερικῶν, σχετιζόμενα μετὰ πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, μετὰ σχέσεις πρὸς συμμάχους, τὸν Ο.Η.Ε. ἢ τὴν Ρωσσίαν. Δις τῆς ἐβδομάδος οἱ πρωθυπουργοὶ καὶ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας ἐχρεώσθη νὰ ταξιδεύσουν εἰς ξένους πρωτευούσας καὶ νὰ ἐπιστρέψουν αὐθημερόν. Καὶ ὅμως: τὴν προκαθορισμένην ὥραν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τὰς θέσεις των ἑτοιμοὶ νὰ ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ, νὰ τηρήσουν ἐνήμερον τῶν ἐξελέξεων τὴν Βουλὴν καὶ δι' αὐτῆς ἀποκλειστικῶς - τὸ ἔθνος. Πέντε τοῦλάχιστον μακρὰς ἀγορεύσεις ἐχρειάσθη νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Βουλὴν ὁ Ἀγγλὸς καὶ ἄλλας τόσας περὶπου, ὁ Γάλλος πρωθυπουργός. Ὁ ὑπεροδοκοντούτης Καγκελάριος Adenauer, ἐπίσης Οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὅλων θὰ ἐτόλμα καὶ νὰ σκεφθῇ κἄν ἀναβολὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ κοινοβουλίου. . . . «διότι» μεγάλα ἐθνικὰ θέματα εὐρίσκονται ἐπὶ τάπητος. Ἀκριβῶς διὰ τὰ μεγάλα ἐθνικὰ θέματα καὶ κατὰ τὰς μεγάλας ἐθνικὰς ταλαντεύσεις χρειάζονται αἱ βουλαι. Τοῦτο ὅχι μόνον διότι ἡ συμπράξις τῶν εἰς τὰ γενόμενα δίδει εἰς αὐτὰ μίαν ἐπισημότητα καθολικῆς ἐθνικῆς ἐξάρσεως καὶ διαφωτίζει τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὸν

ἔξω κόσμον ἐπὶ τῶν τάσεων καὶ ἀντιδράσεων τῆς κοινῆς γνώμης, ἀλλὰ πρὸ παντὸς διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἔμπρακτον ἀναγνώρισιν τῆς σημασίας τοῦ Κοινοβουλίου. Ἐάν ἡ Βουλὴ καταστάσῃ «πρὸς ἕνα ἰδιότυπον καὶ ἀπρέπει νὰ ἀποσύρῃται εἰς τὸ παρασκήνιον» αἱ περιστάσεις εἶναι σοβαραὶ καὶ «ἡ κυβερνήσις πρέπει νὰ ἀπασχοβῇτῃ ἀνεμποδίστως εἰς τὸ ἔργον της» ἐάν οἱ Βουλευταὶ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀποβλέπουν πρὸς τὰ μεγάλα γεγονότα, ὅπως οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων ἀποβλέπουν πρὸς τὰς ἐφορτὰς τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ διακόπτουν τὰ μαθήματα, τότε ὁ καθεὶς δύναται νὰ συναγάγῃ μόνος τὰ συμπεράσματα του. . . .

Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς βλέπων ἀρχοῦσαν τὴν Βουλὴν «διότι» ἡ Κυβέρνησις πρέπει νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερισπάστως εἰς τὸ ἔργον της (τὸ Κυπριακόν), σιγήσῃ καὶ ἡδη τὰ συμπεράσματά του. Καὶ διὰ τὴν Κυβέρνησιν καὶ διὰ τὴν Βουλὴν. Διότι κατὰ τὴν τῶν τριῶν τούτων πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ συμβαίῃ: Ἡ ἡ Κυβέρνησις πράγματι «δὲν προφάνει» νὰ ἀσχολῇται μετὰ τὴν Βουλὴν, καθ' ἣν ὥραν δίδει ὀδηγίας εἰς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν μᾶς ἐν Ν. Ὑόρκῃ διὰ τὸ ζήτημα τῆς προσφυγῆς, καὶ κατευθύνει τὰς ἐθνικὰς ἐνεργείας τῶν ἱταμένων ἱεροποστόλων τῆς εἰς Ν. Ἀμερικὴν, Ἀσίαν, Ρωσσίαν κ.λ.π. Ἡ δὲν δύναται νὰ χαλιναγωγῇ τὴν Βουλὴν ὑπὸ τὰς παρούσας ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς συνθήκας καὶ φοβεῖται «παρεκτροπᾶς» της, Ἡ τῶντι ὑπάρχει κίνδυνος ἡ Βουλὴ ἐν μέσῳ τῶν σοβαρῶν περιστάσεων τὰς ὁποίας διερχόμεθα νὰ ὑποπέσῃ εἰς τοιοῦτους εἰδούς παρεκτροπᾶς, καταλύσῃ ἴσως τὰς ἀρχὰς κατερχομένης εἰς ὁδομαχίας. . . .

Ὅτι καὶ ἂν συμβαίῃ ἀπὸ αὐτὰ, ἐν εἶναι τὸ ἀναπόδραστον συμπέρασμα εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγει πᾶς νουεχὴς πολίτης:

Κάτι ἐχάλασε εἰς τὸν τόπον αὐτόν: Κυβέρνησις; Βουλὴ; ἢ καὶ τὰ δύο;

Ἡ ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ἢ ΚΑΤΑΚΡΕΟΥΡΓΗΣΙΣ τοῦ ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΑΟΥ Ἡ ΣΤΑΣΙΣ, ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ καὶ ἡ καλλιέργεια ἀντιδυτικοῦ πνεύματος — Ἀριστερισμός.

Δίκαιον εἶχομεν δταν πρὸ τριμήνου (κύριον ἄρθρον τῆς 31ης Ἰουλίου ἔ. ἔ. *) ἐπεσημαίνομεν τὴν διολίσθησιν τῆς παρ' ἡμῖν καταστάσεως «πρὸς ἕνα ἰδιότυπον καὶ ἀναρχικὸν ἀριστερισμόν», ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ τύπου ἐν τῷ συνόλῳ του, ἐναντι τῶν τελευταίων γεγονότων τῆς Οὐγγαρίας. Ἡ μακάβριος ἐφαρμογὴ τῶν ἀρχῶν τῆς «ἐθνικῆς συνυπαρξεως καὶ μὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὰ ἔσω-τερικὰ τοῦ ἔθλους» μετὰ τὴν ὁμαδικὴν κατακρεούργησιν ἐνὸς Λαοῦ ἐξεγερθέντος κατὰ τοῦ ξενοκινήτου κομμουνισμοῦ ὅστις ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον τὸν ἐλήστευε καὶ τὸν ἐτυράννει, συνεκλόνησε τῶντι βαθύτατα τὴν ἀνθρωπίνην συνειδήσιν δπου καὶ ἂν εὐρίσκοντο ἐλεύθεροι ἄνθρωποι. Ὅχι μόνον διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν θυμάτων (ἄνω τῶν 70 χιλ. ὑπολογίζονται τὰ θύματα τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς σφαγῆς,) ἀλλὰ διὰ τὸν κυνισμόν καὶ τὴν ἀνατριχιαστικὴν σατανικότητα τοῦ ἐφαρμοσθέντος σχεδίου. Ἡ Ρωσσία δὲν εἰσέβαλε τῶντι εἰς Οὐγγαρίαν πρὸς ὑποστήριξιν ἐνὸς δικαίου ἐκπηγάζοντος ἀπὸ ἕνα οἰονδήποτε τίτλον νομιμικὸν ἢ ἠθικόν. Δὲν ἦλθεν εἰς ρῆξιν δι' ἕνα οἰονδήποτε λόγον μετὰ τῆς χώρας αὐτῆς: Ἐν πλήρει «εἰρήνῃ» παρενέβη μεταξὺ Λαοῦ καὶ Κυβερνήσεως, διὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ διὰ τῶν ἀρμάτων μάχης τὰ ὄργανά της. Καὶ τὸ ἔπραξε μετὰ μίαν ἀδίστακτον σατανικότητα. Ἀφ' οὗ διεκήρυξεν ὅτι συμμορφουμένη εἰς τὴν πάγκοινον θέλησιν τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους ἦτο πρόθυμος νὰ ἀποσύρῃ τὰ στρατεύματά της ἐκ τῆς χώρας, ἐκάλεσε εἰς σύσκεψιν τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς κυβερνήσεως τῆς Βουδαπέστης διὰ νὰ συμφωνήσουν ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς ἐκκένωσώς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ὅλας τὰς γείτονικὸς καὶ ὑπὸ ρωσσικὴν κατοχὴν χώρας, ἐκινητοποιοῦντο αἱ μηχανοκίνητοι φάλαγγες, καὶ ὅταν ἡ προετοιμασία αὕτη συνεπληρώθη, οἱ Οὐγγροὶ ἀντιπρόσωποι συνελαμβάνοντο ἐπὶ τόπου καὶ ἡ χαλύβδινος λάβρα τῶν ρωσσικῶν μεραρχιῶν ἐσάρωνεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τὴν χώραν θερίζουσα τὰ ἐπαναστατημένα πλήθη καὶ μεταβάλλουσα τοὺς στόλους τῆς Βουδαπέστης εἰς ἐν τεράστιον φρικαστικὸν νεκροταφεῖον. Ἡ ἐξέγερσις τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσε-

Τίποτε δὲν κατέδειξε περισσότερον πόσον

(*) ΠΟΛΙΤ. ΦΥΛΛΑ, τόμ. 3 σ. 125.

ως υπήρξε τοιαύτη ώστε ακόμη και λαοί γνωστοί διά την αντικειμενικότητα και την μετριοπάθειαν των δέν κατώρθωσαν να καταπνίξουν την αγανάκτησιν και την φρίκην των. Είς την Στοκχόλμην, την Χάγην τας Βρυξέλλας, την Κοπεγχάγην την Ρώμην την Ζυρίχην, τὰ πλήθη ἐκινήθησαν με ἕνα ἀνθρώπινον, πηγαῖον αὐθορμητισμόν και αἱ ἀρχαί μετὰ κόπου ἐκράτησαν τὴν τάξιν. Τὸ «Ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον» τῆς Βέρνης, γνωστὸν διὰ τὴν κλασσικὴν μετριοπάθειαν και τὴν θρησκευτικὴν προσήλωσιν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς οὐδετερότητος, ἔκρινε σκόπιμον, διὰ πρῶτην φοράν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν νὰ ἐκδώσῃ εἰδικὸν ἀνακοινωθὲν ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτόνιζεν ὅτι ἔλαβε γνῶσιν «μετὰ συντριβῆς» τῶν γεγονότων τῆς Οὐγγαρίας, και συνέχισε:

«Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Κυβέρνησις, γνωρίζει ὅτι ἐκφράζει τὸ αἶσθημα τοῦ Ἑλβετικοῦ Λαοῦ, διακηρύττουσα τὸν πόνον τῆς διότι καταπατῶνται ἡ ἀνεξαρτησία ἡ ἐλευθερία, και τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως ἐνὸς λαοῦ συνδεομένου διὰ φιλίας μετὰ τῆς Ἑλβετίας».

Και ἡ γνωστὴ διὰ τὴν αντικειμενικότητα τῆς «Neue Zürcher Zeitung» σχολιάζουσα τὰ γεγονότα ἔγραφε: «Διπλῇ ἀπιστίᾳ, διπλῇ ἀπάτῃ συνώδευσαν τὴν ἄσκησιν τῆς κτηνώδους βίας. . . . Ἡ ἐνέργεια αὐτῆς τῆς Μόσχας ἐσχίσσε διὰ μίαν ὁλον τὸν πέπλον τοῦ ψεύδους περὶ «εἰρηνικῆς συνυπάρξεως» τὸν ὁποῖον οἱ δεσπότες τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας προσεπάθησαν νὰ ρίψουν ἐπάνω εἰς τὴν εὐπιστον και ὑποχωρητικὴν διεθνὴ κοινὴν γνώμην.»

Ἡ Βελγικὴ Κυβέρνησις ἔκρινε σκόπιμον νὰ προβῇ εἰς ἐπίσημον διάβημα διαμαρτυρίας ἐν Μόσχᾳ. Ὁ ἐρωτοτροπῶν μετὰ τὸ Κρεμλῖνον Νεχροῦ ἀπηύθυνε διακοίνωσιν εἰς τὴν Μόσχαν ἐκφράζων τὴν «θλίψιν και ἀνησυχίαν του» και ζητῶν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Βνlganin διὰ τὰ διατρέχοντα ἐν Οὐγγαρίᾳ. Ὁ κομμουνιστὴς Τίτο, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον εἶχε καταδικάσῃ διὰ μηνύματος τοῦ πρὸς τὸ Κ.Κ. Οὐγγαρίας τὴν παρέμβασιν «ἀντιδραστικῶν» στοιχείων εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Βουδαπέστης, ὅταν εἶδε τὴν τελευταίαν τροπὴν τῶν πραγμάτων κατήγγειλε δημοσίᾳ και

αὐστηρῶς τὴν στρατιωτικὴν παρέμβασιν τῶν Ρώσων.

Καί ἐν Ἑλλάδι; Μὲ τὴν ἐξόχως τιμητικὴν δι' αὐτὴν ἐξαίρεσιν τῆς «Ἐλευθερίας» και μίαν ἐγκύκλιον τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., τύπος και ἐπίσημοι ἐνεταφίανσαν τὰ σχόλια των ἐπὶ τῶν συγκοινωνιστικῶν γεγονότων τῆς Οὐγγαρίας, εἰς ὀλίγας ἀψύχους γραμμάς, ἡ ἐσιώπησαν ἀπολύτως. Ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος εἰς τὰ Ἑν. Ἑθνη ὁ ὁποῖος ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον ὠμίλει περὶ «διεθνούς ἐγκλήματος» προκειμένου περὶ Αἰγύπτου, ὅταν τὸ Οὐγγρικὸν ζήτημα ἤχθη πρὸ τῆς Συνελεύσεως δὲν εἶρε ἄλλα αἰσθήματα νὰ ἐκφράσῃ παρὰ τὰ ἐξῆς: «Ἐάν οἱ Οὐγγροὶ δὲν ἐξεφράσθησαν δι' ἐνὸς νομίμου τρόπου τοῦτο ἐγένετο διότι οὗτοι οὐδεμίαν ἄλλην λύσιν εἶχον πρόχειρον (πρέπει δηλαδὴ νὰ συγχωρηθοῦν διότι ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ) Ἡ μόνη ὁδὸς πρὸς ἐκφράσιν τῆς λαϊκῆς θελήσεως εἶναι αἱ ἐλεύθεραι ἐκλογαὶ και αὐτὰς τὰς ἐκλογὰς ὑπεσχέθη ἡ Κυβέρνησις Νάγκυ. Αἱ σοβιετικαὶ δυνάμεις αἱ ὁποῖαι ἐχρησιμοποίησαν ἀκριβῶς διὰ νὰ ἀνατρέψουν τὴν κυβέρνησιν τῆς Οὐγγαρίας διέψευσαν τὰς ἐλπίδας τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ.»

Αὕτη «ἡ διάψευσις των ἐλπίδων τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ» εἶναι τῶντι ἐλαφρῶς ἀπογοητευτικὸν γεγονός. . . .

Δὲν χρειάζεται πάντως τίποτε ἄλλο διὰ νὰ δώσῃ τὸν σφιγμὸν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν χώραν μας. Περισσότερον ἀπὸ τὰς «ἡμεμισήμους ἀνακοινώσεις» και τὰς «ἐπεξηγήσεις» τοῦ ραδιοφώνου, ἡ ἀληθινὴ κατάσταση των πνευμάτων προδίδεται ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ τύπου και των ὑπευθύνων ἑναντι των μεγάλων γεγονότων τῆς ἡμέρας. Ἐπάνω εἰς αὐτὰ σφυρηλατοῦνται αἱ συνεδήσεις αἱ πεποιθήσεις και αἱ τάσεις ἀνθρώπων και λαῶν.

Πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων εἰς τὴν περὶ δουλεμπορίας διάσκεψιν τῆς Γενεύης, ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος ἐψήφισε μετὰ των δουλεμπορικῶν κρατῶν (Σαουδικῆς Ἀραβίας, Ὑμένης κ.λ.) ἐναντίον των δυτικῶν κρατῶν. Σήμερον εἰς τὸ δράμα τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ἐνθυμίζει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μετὰ βίας διέφυγεν ἡ Ἑλλὰς πρὸ ἑξ ἐτῶν, κοινὴ γνώμη και ἐ-

πίσημοι ἀντιδροῦν εἰς τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας κατὰ τρόπον ἐλάχιστον ἀπέχοντα πρὸς τὰς ἀντιδράσεις των χωρῶν τοῦ Παραπετάσματος. «Ὅσοι ἔχουν νοῦν διὰ νὰ σκεφθοῦν και μνήμην διὰ ἐνθυμηθοῦν ἀναλόγους περιστάσεις ἀπὸ τὸ ἐγγὺς παρελθόν, συνέχονται ἀπὸ ἀληθινὴν αγωνίαν.

Ἡ συστηματικὴ καλλιέργεια τοῦ ἀντιδυτικοῦ πνεύματος ἀπὸ τὰς ἐξάλλλους ἐκπομπὰς τοῦ ραδιοφώνου τὰ σχόλια των ἐφημερίδων και ἡ ὑποουλὸς κινητοποίησης δλου τοῦ ἐλλοχεύοντος ἀριστερισμοῦ, ἀνέτρεψε ψυχολογικῶς ἐκ θεμελίων τὰς σχέσεις μας μετὰ τὸ Παραπέτασμα. Ὅσοι δὲν τὸ βλέπουν ἡ προσποιούνται ὅτι δὲν ἀνησυχοῦν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ των νὰ ἀγρεύσουν ψήφους μετὰ των ἀριστεριζόντων, ὀδηγοῦν ἀπὸ κοινῶν τὸν τόπον πρὸς τοὺς πλέον δραματικούς συγκλονισμούς.

«ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΥΜΑ»

Ἡ Ἑθνικὴ Στατιστικὴ ὑπηρεσία τῆς Ἑλλάδος ἀνεκοίνωσε τὰ προσωρινὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ προσωπικοῦ των δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐν γένει τῆς ἐνεργηθείσης τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ. Κατ' αὐτὴν οἱ τακτικοὶ δημόσιοι υπάλληλοι οἱ ὑπηρετοῦντες τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἀνήρχοντο εἰς 78.814. Εἰς τούτους δὲ δέον νὰ προστεθοῦν τὰ ἀναμενόμενα στοιχεία ἐξ ἑκατὸν ἀκόμη δελτίων ἀπογραφῆς και τὸ σύνολον των ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὑπηρετούντων και ὅλοι οἱ ἐπὶ συμβάσει.

Κατὰ τὸ ἐτήσιον δελτίον τοῦ Ταμεῖου Δημοσίων υπαλλήλων, ὑπηρετοῦν εἰς δημοσίας ὑπηρεσίας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1940: 56.395 τακτικοὶ δημόσιοι υπάλληλοι και ὑπηρετῶνται.

Κατὰ τὸ ἴδιον δελτίον, ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμὸς διὰ τὸν Δεκέμβριον 1945 ἀνῆλθεν εἰς 58.872.

Τὴν 31ην Δεκεμβρίου ὁ ἀντίστοιχος ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς 69.341. Καὶ ἤδη διὰ 1ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἐ. ὑπολογίζεται κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν διενεργηθεῖσαν στατιστικὴν εἰς 78.814.

Δὲν χρειάζονται σχόλια διὰ νὰ χαρα-

κτηρίσουν τὴν προοῖον αὐτὴν διόγκωσιν τοῦ διοικητικοῦ μας προσωπικοῦ ἀπὸ ὅλας κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἦττον τὰς διαδεχθείσας ἀλλήλας κυβερνήσεις, και παρὰ τὰς συνεχεῖς περὶ «νοικοκυρεύματος» ἐπαγγελίας. Βεβαίως πρόχειρος εἶναι διὰ τοὺς ὑπευθύνους ἡ δικαιολογία: ἡ συνεχὴς ἐπέκτασις των ἀρμοδιοτήτων τοῦ κράτους, ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ ὁ παρεμβατισμὸς κ.δ.κ. Δεχόμεθα ἀκόμη ὅτι οἱ ἀνωτέρω ἀριθμοὶ δὲν δίδουν παρὰ μίαν κατὰ προσέγγισιν εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ἡ ὁποία χρειάζεται ἐπεξεργασίαν λόγῳ διαφορᾶς ὑπολογισμῶν, πράγματι δημιουργηθεῖσων πολλῶν νέων ἀναγκῶν κ.λ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐκ των παροικούντων ἐν Ἱερουσαλὴμ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι ἀρχικὴ και βασικὴ αἰτία τῆς συνεχῆς αὐτῆς αὐξήσεως, εἶναι ἡ συνεχὴς ἐπίσης κομματικὴ πίεσις και τὰ ἀλλοπρόσαλλα νομοθετήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐλλεῖπει ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς περισυλλογῆς.

Ἀρκεῖ νὰ ἀκούσῃ κανεὶς τί γίνεται εὐθὺς ὡς ἰδρύεται μίαν νέα θέσις ἢ νέα ὑπηρεσία, μετὰ τὰς ἀλεκτρομαχίας μεταξὺ Ὑπουργῶν και βουλευτῶν και μετὰ τὴν συνειθεσιτάτην κατὰ ποσοστὰ μεταξὺ των διανομὴν τῆς «λείας». (Τόσους θέλω ἐγώ. Τόσους διὰ τὸν α. τόσους διὰ τὸν β.). Διότι ἂν τῶντι δημιουργοῦνται νέαι τινες δημόσιοι ἀνάγκαι ἄλλαι ἀτονοῦν, ἢ εἶναι τουλάχιστον ἄριστα δυνατόν νὰ ἰσοζυγισθοῦν διὰ συγχωνεύσεως υπαρχουσῶν κ.λ. Αὐτὸ σημαίνει νοικοκύρευμα. [Και βεβαίως ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο ὀλιγώτερον κοινωνικὸν κράτος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερον τῷ 1940 ἐπὶ Ι. Μεταξᾶ, ἢ τῷ 1953 ἐπὶ στρατάρχου Παπάγου (ὅστις τῶντι εἶχεν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀνακόψῃ τὴν προοῖον αὐτὴν αὐξήσιν), Ἀλλὰ τὸ «νοικοκύρευμα» ἀπέκτησε και αὐτὸ, ὅπως τόσαι ἄλλαι ἐννοίαι, τελείως διάφορον περιεχόμενον ὅπὸ τὸ καθεστὼς τῆς κομματικῆς κραιπάλης και συναλλαγῆς. Σημαίνει νοικοκύρευμα των κομματικῶν ἀπαιτήσεων και ὅχι νοικοκύρευμα τοῦ Κράτους. Ἐδῶ εἶναι ἡ διαφορά...

Η ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ (Μῦθος καὶ Πραγματικότης)

Δὲν ὑπῆρξεν ἀπὸ μακροῦ πολιτικὸν πρόγραμμα ἐν τῇ χώρᾳ μας, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέλαβεν εἰς περίοπτον θέσιν τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην. Καὶ εὐλόγως. Διότι χώρα ὅπου ἡ Πίστις εἰς τὸ νόμισμα καὶ ἐν γένει εἰς τὴν φερεγγυότητα τοῦ

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΔΗ- ΜΟΣΙΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

Ἡ διαχείρισις τῶν ἀγροτικῶν καὶ ἀστικῶν κτημάτων τοῦ δημοσίου, κατανεμομένη μεταξὺ διαφόρων ὑπηρεσιῶν (δημοσίων κτημάτων, μεσεγγυημένων περιουσιῶν, ἀνταλλαξιμῶν, κτλ.) εἶναι πλημμελὴς καὶ πολυδάπανος, διότι, ἐκτὸς ὅτι ἀπασχολεῖ πληθὺς ὑπηρεσιῶν, ἐπιβαρύνει δυσανάλογως τὸν κρατικὸν προϋπολογισμόν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἡ ἐφαρμογὴ τῆς δημοσίας λογιστικῆς, ἡ ἀγνοία, χαλαρότης καὶ εὐθυνοφοβία τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, αἱ παντοειδεῖς πολιτικαὶ ἐπεμβάσεις καταλήγουν πάντοτε εἰς βάρος τῶν κτημάτων. Εἴτε δὲ ταῦτα πωλοῦνται, εἴτε ἐνοικιάζονται ἡ ἀξία τῶν ὑποτιμᾶται ὥς ἐκ τῶν παλιτικῶν πιέσεων, κακοσυντηρούμενα δὲ καὶ καταπατούμενα φθείρονται συνεχῶς.

Ἐπανελημμένως ἔγινε λόγος περὶ ἐνοποίησης τῶν ἀσχολουμένων μὲ τὰ δημοσία κτήματα ὑπηρεσιῶν. Ἀλλὰ καὶ μία τοιαύτη συγκέντρωσις, μολοντί θὰ ἐσημείωνεν ἴσως ποιάν τινα βελτίωσιν τῆς καταστάσεως, δὲν θ' ἀπετέλει ἱκανοποιητικὴν λύσιν.

Ἐνδεδειγμένην λύσιν θ' ἀπετέλει ἡ ἀποξένωσις τοῦ Κράτους ἀπὸ τοιαύτας ἀσχολίας, μὴ προσοριζούσας ἄλλως τε εἰς τὴν δημοσιούπαλληλικὴν ιδιότητα καὶ ἀντίληψιν, καὶ ἡ ἐκχώρησις τῆς διαχείρισεως τῶν δημοσίων κτημάτων μέχρι τῆς ρευστοποιήσεως αὐτῶν, ἐπὶ προμηθείᾳ, εἰς καταλληλοτέρους ὁργανισμούς, κινουμένους ἐκτὸς τῆς Πολιτικῆς.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εἰσῆγγις τοῦ τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν κ. Καϊᾶ. Τὰ ἀστικά κτήματα θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνατεθοῦν εἰς τὴν Κτηματικὴν Τράπεζαν, ἣτις διαχειρίζεται καὶ τὰ τῆς Ο.Δ.Ε.Π.

Πάντως τὸ εἰδικὸν Ταμεῖον τὸ ὁποῖον θὰ ἐσχηματίζετο, —μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων εἰς τοὺς Πρόσφυγας— ἐκ τῶν πόρων

τῆς τοιαύτης ρευστοποιήσεως τῶν κτημάτων θὰ ἐνεδείκνυτο, εἴτε ἀπ' εὐθείας, εἴτε διὰ τῆς χρησιμοποίησεώς του πρὸς σύναψιν δανείων, νὰ διατεθῇ ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν εὐπρεπῆ στεγασιν τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, διὰ τὰς ὁποίας εἰς τὸν προϋπολογισμόν τοῦ 1956 ἔχουν προβλεφθῇ 117 ἑκατομμύρια δι' ἐνοίκια. Καὶ ὅσον γρηγορώτερα γίνῃ τοῦτο, τόσον περισσότερα θὰ διασωθοῦν.

Αἱ ἀποστολαὶ εἰς τὸ ἑξωτερικόν

Εἶναι συνήθως ἐξοργιστικὴ ἡ κατάχρησις τῆς «ἐνισχύσεως» τῶν εἰς τὸ ἑξωτερικὸν ἀποστολῶν τῆς χώρας, διὰ «εἰδικῶν», «πολιτικῶν προσωπικοτήτων» καὶ πάσης ἄλλης φύσεως «καταφερτζήδων». Εἰναι ἀτυχῶς σύνηθες μέσον τῆς φαυλοκρατίας νὰ ἱκανοποιῇ κομματικὰς ἀπαιτήσεις δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου. Παλαιότερος ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν εἶχε μάλιστα ἀναγὰγῃ καὶ τὰς εἰς τὸ ἑξωτερικὸν ἀποστολάς του συνοδείας πολλῶν, εἰς εἶδος κατευναστικοῦ φαρμάκου διὰ τὰς περιπτώσεις κοινοβουλευτικῶν δυσχερειῶν.... Τίποτε ἐπομένως τὸ πρωτότυπον δὲν ἔχει καὶ ἡ σημερινὴ συγκρότησις τῆς ἐλληνικῆς ἀποστολῆς εἰς τὰ Η. Ἑθνη.

Ἔως ἐδῶ ἐπὶ τέλους πάει καλά. Ἀλλὰ νὰ προβάλληται ἡ τοιαύτη συγκρότησις μιᾶς διπλωματικῆς ἀποστολῆς ὡς δυναμικὴ ἐξόρμησις πρὸς ὑποστήριξιν ἐνὸς ἐθνικοῦ θέματος, ἔχει κάτι τὸ ἀσυνειδήτως κομικόν. Τὸ σημειοῦμεν ἐκ καθήκοντος καὶ χωρὶς βεβαίως τὴν παραμικρὰν ἐλπίδα ὅτι θὰ προκαλέσωμεν τύψεις ὁποιοῦδήποτε. Τὸ κακὸν δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ. Εἶναι εἰς τὸ ὅτι ἡ πρακτικὴ αὐτῶν τῶν «ἐθνικῶν ἐξορμήσεων», εἰς τὰ Ἡνωμ. Ἑθνη, τὸ Στρασβούργον, τὴν Ἄπω Ἀνατολὴ κ.δ.κ ἐνετάχθη πλέον εἰς τὰ πολιτικά μας ἥθη, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ αὐτὴν ἄνθρωποι πασχίσαντες ἄλλοτε διὰ τὴν ἐξυγίαν τῶν.

Κράτους ἔχει διασαλευθῇ, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀποταμιεύῃ, καὶ ὅταν δὲν ἀποταμιεύῃ, δὲν δύναται νὰ τροφοδοτῇ τὴν οἰκονομίαν τῆς μὲ τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια διὰ τὴν κίνησιν τῆς παραγωγῆς καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων πρὸ παντὸς δὲ διὰ τὰς ἐπενδύσεις εἰς νέα ἔργα οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως. Ἡ ἀπαραίτητος αἰμοδότησις τοῦ οἰκονομικοῦ ὁργανισμοῦ διαταράσσεται· καὶ τότε, εἴτε τὰ κεφάλαια στειρεύουν, καὶ ἡ οἰκονομικὴ κίνησις φθίνει, εἴτε ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸ ἐκδοτικὸν προνόμιον ὁπότε αἱ τιμαὶ ἀναβαίνουν μὲ ὅλας τὰς ἐκ τούτου καταστροφικὰς συνεπείας. Ἐῖτε τὸ θέλομεν εἴτε ὅχι κεφάλαια δὲν δημιουργοῦνται παρὰ ἀπὸ τὴν ἀποταμίευσιν. Οὐδεὶς δὲ ἀποταμιεύει καὶ ἐπενδύει ἐὰν παύσῃ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ νόμισμα καὶ ἐν γένει εἰς τὴν φερεγγυότητα τοῦ Κράτους. Δι' ἐν Κράτος ὑπανάπτукτον μάλιστα ὅπως εἶναι ἡ Ἑλλάς, ὅπου ἡ πρόοδος πρὸς ὁμαλωτέρας οἰκονομικὰς συνθήκας ἀπαιτεῖ γοργώτερον ρυθμὸν ἐπενδύσεων ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἡ ἀποκατάστασις πλήρους ἐμπιστοσύνης εἰς τὴν φερεγγυότητα τοῦ κράτους, ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητον βαθμίδα ἢ ὁποία χωρίζει τὸ στενὸν χωρὸν καὶ ἀπογοητευτικὸν παρὸν ἀπὸ κάποιον ἀνθρωπινώτερον μέλλον.

* * *

Οἱ πολιτικοὶ μας ἡγέται, εἴτε ἐνέκυψαν εἰδικώτερον εἰς τὰ ζητήματα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Οἰκονομίας εἴτε ὅχι υἱοθέτησαν σταθερῶς εἰς τὰς δημοσίας διακηρύξεις τῶν τὰς ἀπλὰς αὐτὰς ἀληθείας. Ἀντελήφθησαν τὴν καιρίαν σημασίαν τῆς «ἀποκαταστάσεως τῆς Πίστεως», ἐν τῷ οἰκονομικῷ μηχανισμῷ τῆς ζωῆς. Ἀκούουν ἄλλως τε καθημερινῶς, ὅπου καὶ ἂν εἶναι τοποθετημένοι, τὸ ἀδιάκοπον αἴτημα διὰ τὴν ὑπαρξιν τῶν ἀναγκαίων κεφαλαίων κινήσεως μεγάλων ἢ μικρῶν ἐπιχειρήσεων, ἀντιμετωπίζουν ἐξ ἀνάγκης κατ' ἔτος προκειμένου νὰ προγραμματισθοῦν καὶ δημοσίαι καὶ ἰδιωτικαὶ ἐπενδύσεις, τὸ ἀμείλικτον πρόβλημα τῶν δραχμῶν. Ὑπάρχουν ἄλλως τε καὶ αἱ ἀτελείωτοι μυριάδες ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔπαθαν ἀπὸ τὴν διασάλευσιν τῆς Πίστεως, ἐκείνων ποὺ φέρουν ἀκόμη ἀνοικτὰς τὰς πληγὰς τῶν ἐπανελημμένων χρεωκοπιῶν, οἱ μικροκαταθέται τραπεζῶν καὶ ταμιευτηρίων —οἱ «Σταμάται» τοῦ Γεωργ. Βλάχου,— οἱ ὁμολογιούχοι τῶν ἐθνικῶν δανείων, τὰ θύματα τῶν δραχμοποιήσεων, τῶν ἐπιτάξεων, τῶν ἀπαλλοτριώσεων καὶ τῶν ἐνοικιοστασιῶν. Καὶ πέραν ἀπὸ αὐτοὺς ὅλους, ὑπάρχουν τὰ ἑκατομμύρια ἐκείνων τῶν Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι σήπονται καθημερινῶς εἰς ἓνα ἄχαριν ἀγῶνα διὰ νὰ εὔρουν μίαν «δ ο υ λ ί τ σ α» ἢ μίαν οἰανδήποτε ἀπασχόλησιν, οἱ ὁποῖοι γυρίζουν τοὺς δρόμους ἢ τὰ καφενεῖα διὰ νὰ αὐτοσχεδιάσουν κάτι, γύρω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ θεμιτοῦ, τοῦ κοινωνικῶς ὀφελίμου, κάποτε δὲ καὶ τοῦ ποινικοῦ νόμου. Εἶναι ἡ μάζα ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡ στατιστικὴ μας ὑπηρεσία κατατάσσει εἰς τὰς δύο αὐτὰς κατηγορίας πολιτῶν : α. «ἀνευ ἐπαγγέλματος» καὶ β. «ἀκαθορίστου ἐπαγγέλματος». Κάτω ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς ἀντιεντυπωσιακὰς ἐπιγραφάς, ἐκτυλίσσεται τὸ πλέον ἀδυσώπητον, τὸ στυγνότερον κοινωνικὸν δράμα τῆς γεννεᾶς μας, στυγνότερον καὶ τὸ δράμα τῶν ἐκάστοτε ἀνέργων τῆς βιομηχανίας ἢ τῶν ὑποαπασχολουμένων τῆς ὑπαίδρου. Διότι οἱ τελευταῖοι μὲν οὗτοι ἔχουν κάποιον σταθερὸν ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ εὔρουν κάποτε τοὺς πόρους μιᾶς πτωχικῆς

ζωῆς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν ἐμπρός των παρὰ τὸ ἄγνωστον καὶ ὥς μόνον στή-
ριγμα μίαν περαστικὴν τύχην ποῦ διαρκῶς φεύγει τῶν χειρῶν των.

Καὶ πόσοι εἶναι αὐτοί; 2.940.636 ψυχὰς, λέγει ἡ στατιστικὴ. 2.535.738 «ἀνευ ἐπαγγέλματος» καὶ 404928 «ἀκαθορίστου ἐπαγγέλ-
ματος». Δηλαδή τὸ 49,84% τοῦ ἐργαζομένου πληθυσμοῦ τῆς χώρας. Εἰς τὰ
ἴδια ἀποτελέσματα περὶπου καταλήγουν ἄλλοι ὑπολογισμοὶ ἐκκινούμενοι ἀπὸ τὴν
ἄθροισιν τῶν ὥ; ἀπόρων ἐμφανιζομένων ἀπὸ τὰς ἐπισήμους στατιστικὰς, τῶν
ὑποαπασχολουμένων τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν. Ἄνω τοῦ 30%
δηλαδή τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας ζῇ ἐκτὸς τῆς συναλλακτικῆς ζωῆς καὶ ἐξαρτιᾶ
ἀμέσως ἢ ἐμμέσως τὴν εὐημερίαν του ἀπὸ τὴν αὔξησιν τῆς ἀπασχολήσεως καὶ
τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος δηλαδή ἀπὸ τὴν αὔξησιν κατὰ σημαντικὸν ποσοστὸν
τῶν παραγωγικῶν ἐπενδύσεων. Καὶ ἐπειδὴ τὸ κύριον ἐλατήριο μὲ τὸ ὁποῖον αὐ-
ταί τίθενται εἰς κίνησιν εἶναι ἡ Πίστις, ἡ «ἀποκατάστασις τῆς πί-
στεως» καταλήγει νὰ ἀποτελῇ τὴν πεμπτουσίαν πάσης κοινωνικῆς πολιτικῆς
εἰς τὸν τόπον μας. Χωρὶς αὐτὴν τίποτε δὲν γίνεται καὶ ἡ χώρα μας θὰ βυθίζεται
διαρκῶς περισσότερον εἰς τὸ ἔλος τοῦ ὑποαναπτύκτου, δηλαδή θὰ εὐρύνεται στα-
θερῶς τὸ ἀνοιγμα μεταξὺ τοῦ ἰδιοῦ μας ἐπιπέδου ζωῆς καὶ τοῦ τῶν πολιτισμέ-
νων χωρῶν αἱ ὁποῖαι προχωροῦν ταχύτερον ἡμῶν.

Ἡ ζωὴ θὰ γίνεται διαρκῶς πλέον ἀποπνικτικὴ καὶ ἡ δημογραφικὴ πίεσις
θὰ μᾶς συνθλίβῃ διαρκῶς περισσότερον εἰς τὰς λαβίδας τῆς.

* *

Τὰ ἀπλᾶ αὐτὰ πράγματα εἶναι τόσον αὐταπόδεικτα, ἐπαναλαμβάνονται τό-
σον πολὺ κατὰ κόρον ἀπὸ ὅλους τοὺς «ἀρμοδίους» ἢ τοὺς «εἰδικούς», ὥστε θὰ
ἀνέμενε κανεὶς νὰ ἴδῃ ἀπὸ πολλοῦ ὅλους τοὺς ὑπευθύνους νὰ μὴ σκέπτονται τί-
ποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ ἀποκαταστήσουν τὸ ταχύτερον τὴν κλονισθεῖσαν ἀπὸ
τὰς ἀλεπαλλήλους ἐθνικὰς δοκιμασίας, νομισματικὰς καὶ ἄλλας, δημοσίαν μας
πίστιν.

Δὲν θέλομεν βεβαίως νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι οὐδεὶς ποτὲ ἔκαμε τὸ παραμι-
κρὸν διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς. Θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἀνάξια σοβαρᾶς συζητήσεως.
Ἐγιναν νόμοι τυχόντες μάλιστα καὶ συνταγματικῆς κυρώσεως διὰ τὴν κατωχύ-
ρωσιν νέων κεφαλαίων εἰσρεόντων εἰς τὴν χώραν, ἐφηρμόσθη πότε ἐδῶ, πότε
ἐκεῖ «ρήτρα δολλαρίου», ἀπηλλάγη ἡ ναυτιλία ὀρισμένων ἐπαχθῶν ἐπιβαρύνσεων
ἀνασταλτικῶν τῆς ναυτιλιακῆς πίστεως, ἠδὲ ἤθησαν οἱ τόκοι καταθέσεων κ.ὅ.κ.
Ὅτι ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἤρκεσαν διὰ νὰ μεταβάλουν τίποτε τὸ οὐσιῶδες τὸ πι-
στοποιεῖ ἡ παγίως ὑψηλὴ στάθμη τοῦ ἐξωτραπезητικοῦ τόκου, ἡ πανταχόθεν
προβαλλομένη ἀνεπάρκεια κεφαλαίων κινήσεως διὰ τὰς βιομηχανικὰς καὶ ἐμπο-
ρικὰς ἐπιχειρήσεις, ἡ δυσκολία τοῦ Δημοσίου ὅπως παρὰ τὴν Ἀμερικανικὴν βοή-
θειαν ἐξευρίσκη ἐκάστοτε τὰς ἀναγκαίας πρὸς τοῦτο δραχμὰς, ἡ διάχυτος τέλος
καὶ **βαθύτατα ἐρριζωμένη δυσπιστία πρὸς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις τοῦ**
Κράτους πρὸς τὸν πολίτην, μὲ τὸ ἀναπότρεπτον ἐπακόλουθον τῆς, τὴν
ἀποθυσσάουσις ἐκατομμυρίων χρυσῶν λίρῶν.

Τὶ συμβαίνει λοιπόν;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ πρέπει ὅλοι νὰ ἐμβαθύνωμεν ἐὰν θέλωμεν ὄχι
ἀπλῶς νὰ ἀερολογῶμεν περὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς περὶ «ἀποκαταστάσεως τῆς
Πίστεως» καὶ περὶ «ἐξυψώσεως τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ» ἀλλὰ νὰ ἀνεύ-
ρωμεν τὸν Μίτον τῆς Ἀριάνης διὰ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ οἰκονομικοῦ
καὶ κοινωνικοῦ ἀδιεξόδου μας.

Διὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα πρέπει ἐν πρώτοις νὰ
συνειδητοποιηθῇ πλήρως ὅτι ἡ **Πίστις εἶναι τι τὸ ἐνιαῖον**. Δὲν νοεῖται ἄλλη
Πίστις εἰς τὰς θυρίδας τῶν Τραπεζῶν ἢ τοῦ δημοσίου ταμείου, καὶ ἄλλη Πίστις
εἰς τὰ γραφεῖα ἐνὸς οἰουδήποτε δημοσίου λειτουργοῦ, εἴτε περὶ τοῦ ἐφόρου
πρόκειται, εἴτε περὶ τοῦ δασάρχου εἴτε περὶ τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

Δὲν νοεῖται ἄλλη Πίστις εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄλλη εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἢ τὰς
Ἐπαρχίας. Δὲν νοεῖται Πίστις διὰ τὰ μικρὰ καὶ εὐκόλα καὶ ὄχι καὶ διὰ τὰ με-
γάλα καὶ πολυδάπανα. Δὲν νοεῖται ἄλλη Πίστις εἰς τὰς οἰκονομικὰς ἐκδηλώσεις
τοῦ Κράτους καὶ ἄλλη εἰς τὰς ἀστικὰς, τὰς ὑπαλληλικὰς τὰς πολιτικὰς. Ἄλλη
Πίστις διὰ τὴν αὖριον καὶ ἄλλη διὰ τὴν σήμερον ἢ τὴν χθές. Δὲν νοεῖται πρὸ παν-
τὸς πίστις κατὰ ποσοστά. **Ἡ Πίστις εἶναι κατὰ φύσιν μονολιθική**. Καὶ ὅταν
ἐν μόνον τοῖς ἑκατὸν τῆς ἀφαιρεῖται, χάνει τὸ νόημα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς.

Αὐτὸ εἶναι ὅμως ἀκριβῶς ὅ,τι δὲν ἐγένετο παρ' ἡμῶν ἀπὸ μακροῦ. Ἡ συ-
στηματικὴ φιλολογία περὶ τῶν ἀρετῶν μιᾶς ὑγιоῦς Πολιτικῆς Πίστεως καὶ αἱ
σποραδικαὶ ἐξεγέρσεις συνειδήσεως ἐκ μέρους ὀρισμένων κατὰ καιροὺς Ὑπουρ-
γῶν ἢ δημοσίων λειτουργῶν, πνίγονται κυριολεκτικῶς εἰς μίαν θάλασσαν ἀσυναρ-
τησίας, ἀσυνεπειῶν, οἰκονομικῶν ἐκβιασμῶν, παρανομιῶν καὶ αὐθαιρεσίας εἰς βά-
ρος τοῦ ἀσθενεστεροῦ, ἀπὸ τὴν πλημμύραν τῆς ὁποίας δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο ὄρ-
θιον παρ' ἢ βαθύτατα χαραγμένη πεποιθήσις, ἡ εἰς δόγμα ἀκαταμάχητον πλέον
ἀναχθεῖσα ὅτι τὸ Δημόσιον ἀποτελεῖ τὸν πλέον κακὸ πι-
στον καὶ τὸν πλέον αὐθαίρετον συναλλασσόμενον.

Ὁ ἔφορος π. χ. χρεώνει συνηθέστατα τὸν πολίτην μὲ ὑπερόγκους ὀφειλὰς
διὰ νὰ «συμβιβασθῇ» ἐν τέλει μαζὺ του ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς «προσφυγῆς» εἰς
ἀνωτέρας διοικητικὰς ἐπιτροπὰς.

Τὸ Κράτος ἐπιβάλλει πρόστιμα διὰ τοὺς φόρους ἢ δατμοὺς εἰς ποσοστὰ
δυσθεώρητα καὶ ἀφοῦ εἰσπράξῃ ἀπὸ ὅσους ἠδυνήθη ὅ,τι ἠδυνήθη, ἔρχεται ἔπειτα
νὰ δώσῃ φορολογικὴν ἀπαλλαγὴν ἀναδρομικῶς εἰς ὅσους κατώρθωσαν κατὰ τὸν
ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον νὰ διαφύγουν.

Κηρύσσει ἀπαλλοτριωτέα κτήματα ἢ ἄλλας περιουσίας καὶ ἀφίνει ἐπὶ ἔτη
ἐκκρεμεῖς τὰς διεκδικήσεις τῶν δικαιούχων μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ταμειακῆς ἀνε-
πάρκειας ἢ ἄλλας μικροχαρεῖς ἐνστασιολογίας χωρὶς οὔτε τὰς ἀπαλλοτριώσεις νὰ
πραγματοποιῇ «προηγούμενης πλήρους ἀποζημιώσεως» ὅπως ὀρίζει τὸ Σύνταγ-
μα, οὔτε καὶ τὰς περιουσίας νὰ ἀποδίδῃ. Εἰσέπραξε 19 ὅλα ἑκατ. δολλάρια ἀπὸ
τὰς Γερμανικὰς ἐπανορθώσεις αἱ ὁποῖαι κατὰ πρῶτον φυσικὸν λόγον ἔπρεπε νὰ
ἐπανορθώσουν «τὰς ζημίας τῶν παθόντων» καὶ ἐνεθυλάκωσε δι' ἴδιον λογαρι-
ασμὸν τὰ εἰσπραθέντα, ἐνῶ αἱ αἰτήσεις τῶν δικαιούχων μένουσιν εἰς τοὺς φακέλ-
λους τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου.

Ἀπὸ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς τὸ Κράτος διαχειρίζεται μίαν τεραστίαν ἐξ ἀνταλλαξίμων περιουσίαν, τῆς ὁποίας αἱ πρόσοδοι καὶ ἡ ἐξ ἐκποιήσεως ἀξία ἔπρεπε κατὰ πάντα λόγον ἡθικῆς νομικῆς, καὶ κοινωνικῆς τάξεως νὰ εἶχον ἀπὸ πολλοῦ διατεθῇ διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν προσφύγων καὶ ὅμως 30 χιλ. πρόσφυγες μένουσιν ἀκόμη ἄνευ στέγης εἰς τρώγλας καὶ καταγῶγια, ἀναμένοντες ἐπὶ δεκαετηρίδας τὴν «ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τῆς ἀποκαταστάσεώς των». Καὶ ἡ τεραστία αὕτη περιουσία (7.000 ἀγροί, 6.500 φυτεῖαι, 1.900 βοσκαί, 400 δάση, 10.500 οἰκόπεδα, 5.700 οἰκίαι, 900 καταστήματα) μένει ἀκόμη ὑπὸ τὴν διαχείρησιν τοῦ Κράτους, ἐκμισθώνεται δὲ ὑπὸ τῶν ὁργάνων τοῦ εἰς διαφόρους μισθωτάς, ἀντὶ 8 ἐκ. νέων δραχμῶν εἰσησώας!! (ὅρ. ἀνακοινώσεις τοῦ τ. Ὑπουργοῦ Μανούση εἰς τὸν Οἶκον. Ταχυδρόμον τῆς 25ης Ὀκτωβ. τρ. ἔτους).

Ψηφίζει νόμους μὲ συνταγματικὴν μάλιστα κατοχύρωσιν (ψήφισμα ΚΗ') περὶ φορολογικῆς ἀπαλλαγῆς ὠρισμένων οἰκοδομῶν, καὶ ἔρχεται ἐπειτα διὰ τῆς προχρονολογήσεως τῶν μετὰ τὴν ἐκπνοὴν τῆς δεκαετίας ὀφειλομένων νὰ ἐπιβαρύνῃ πλῆρως καὶ ἐνωρίτερον τοὺς νέους ἰδιοκτήτας. Ψηφίζει νόμον ἐνοικιοστασιακὸν προβλέποντα δι' ἐνὸς ἄρθρου τοῦ τὴν αὐξήσιν τῶν μισθωμάτων ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτ. τρ. ἔτους καὶ ἐφαρμόζει συγχρόνως ἄλλην διάταξιν τοῦ ἰδίου νόμου περὶ αὐξομειώσεως τῶν συντελεστῶν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν περικοπὴν των.

Νομοθετεῖ συντακτικὰ ψήφισματα (ἀπὸ 8η Ἰουνίου 1927) περὶ «κατοχυρώσεως τῶν εἰς χρυσῶν καταθέσεων» καὶ ἔρχεται κατόπιν διὰ τοῦ ν. 5422 τοῦ 1932 ὡς ἐτροποποιήθη μέχρι τοῦ 1940 νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀδίκημα τὴν κατοχὴν χρυσῶν νόμισμάτων καὶ νὰ παραβιάξῃ τὰ χρηματοκιβώτια τῶν τραπεζῶν, καταργοῦν ἐπειτα (ψήφισμα ΝΒ148) καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόρρητον τῶν ἐπιστολῶν πρὸς κατοχῶσιν τοῦ μονοπωλίου του. «Δραχμοποιεῖ» τὰς εἰς συνάλλαγμα καταθέσεις, ἔξοφλεῖ ὅλα τὰ εἰς δραχμὰς χρέη καὶ ἐξαλείφει τὰς ὑποθήκας (!) (Ν. 18 τῆς 1ης Νοεμβρίου 1944) καὶ ἀφίνει, συγχρόνως χωρὶς δεκάραν ἐπὶ δεκαετίαν ὅλους τοὺς ὁμολογιούχους τῶν εἰς συνάλλαγμα δανείων τοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον Ἑλλήνας καὶ αὐτοὺς. Ἐρχεται μετὰ 15 ἔτη πλήρους ἀδιαφορίας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ κακὸν καὶ ρυθμίζῃ τὰς παρὰ τοῖς Ταχυδρομικοῖς μόνον Ταμιευτηρίοις προκατοχικὰς καταθέσεις, ἐπαναπιστοῦν τοὺς καταθέτας ἄνω τῶν 1.000 δραχ. ἐπὶ τῇ βάσει ἀναλογίας 100 δραχ. παλαιᾶς ἐκδόσεως πρὸς 1 προκατοχικὴν, λησμονεῖ ὅμως ὅλους τοὺς ἄλλους παρὰ Τραπεζαῖς καταθέτας. Ὀμιλεῖ ἀνελλιπῶς ἀνὰ πᾶσαν προεκλογικὴν περιόδον καὶ δὴ διὰ μυρίων στομάτων περὶ «ἀναστηλώσεως τῆς πίστεως» καὶ ὅμως ἔρχεται 4 φορὰς ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης δεκαετίας (τῷ 1944, τῷ 1945, τῷ 1949, καὶ τῷ 1953) νὰ ὑποτιμῇ τὸ νόμισμά του, **φαλκιδεῦον οὕτω κυριαρχικῶς δικαίωματι τὴν περιουσίαν τῶν πολιτῶν τῶν κατόχων τραπεζογραμματίων**, ἐμπαίζον αὐτοὺς συγχρόνως μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἐνεργεῖ πρὸς τὸ συμφέρον των διὰ τὴν «ἐξυγίανσιν» ἢ τὴν «ἀναπρὸς α ρ ο σ α ρ μ ο γ ῆ ν» τοῦ νομίσματος.

Ἐνῶ δὲ ὅλα αὐτὰ λαμβάνουν χώραν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου τῆς Κυβερνητικῆς «πολιτικῆς» εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν, καὶ τὰς σχέσεις ἐνὸς ἐκάστο- συναλλασσομένου πρὸς τὸ Κράτος, οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος εἴτε διευθυνν

τῆς ἐπιχειρήσεως, εἴτε ξένος κεφαλαιούχος, εἴτε ἰδιώτης φορολογούμενος βλέπει νὰ ὀρθοῦται πρὸ αὐτοῦ ἀδίστακτος καὶ **ἐξαντλητικὸς ὁ στενοκέφαλλος δικολαβισμὸς** τοῦ «ἀρμοδίου» ὁ ὁποῖος εἴτε διὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅπως νομίζῃ τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου εἴτε διότι φοβεῖται νὰ ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην οἰασ- δήποτε δικαίας διευκολύνσεως, εἴτε καὶ **ἀπὸ ἀπλῆν ἐχθρὰν** πρὸς πάντα κατέ- χοντα, ἐννοεῖ νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ὁ χειρότερος δικολάβος. Τυραννεῖ τὸν ἐν- διαφερόμενον μὲ πάσης φύσεως ἐνστάσεις, ἀναβολὰς καὶ δικονομικὰ τεχνάσματα. Ὅταν εἶναι Ἕλληνας πρέπει νὰ καταφεύγῃ εἰς μύρια «μ.έ.σ.α» καὶ ἀναλόγως αὐ- τῶν νὰ ἐπιτύχῃ ἐνίοτε καὶ περισσότερα τοῦ δέοντος. Ὅταν εἶναι ξένος —ἐται- ρεῖα ἢ ἄτομον— αἱ συζητήσεις τρέπονται πρὸς τὴν διπλωματικὴν ὁδόν, χρονί- ζουν ἐπὶ ἔτη διὰ νὰ καταλήξουν ἐν τέλει εἰς μίαν διαιτησίαν διεθνῇ ἢ συμβιβα- σμὸν μὲ βαρεῖας διὰ τὴν χώραν ἀποζημιώσεις. Προκειμένου περὶ μιᾶς ξένης εταιρείας ἐχούσης λαμβάνειν παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου διὰ περιουσιακά της στοιχεῖα ἐπιταχθέντα κατὰ τὸν πόλεμον, ἔφθασε μέχρι τοῦ νὰ διατάξῃ τὴν Ἑλ- ληνικὴν ἐν τῇ ξένῃ ἀρμοδίαν Πρεσβείαν νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν γνώμην ἐνὸς γνω- στοῦ Γάλλου συγγραφέως καθ' ἣν ἡ χορήγησις ὑψηλοῦ τόκου δι' ἄλλοδαπὰς το- ποθετήσεις εἶναι ἀρκετὴ.... ὅπως καλύπτῃ τὸν δανειστὴν ἐναντι ἐνδεχομένης ἀπωλείας των χρημάτων του! Καὶ ἔτυχε νὰ ἔχῃ ὁ Ἕλληνας πρεσβευτὴς τὸν ἀναγ- καῖον κοινὸν νοῦν διὰ νὰ ἀποφευχθῇ ἐν τέλει ὁ ἀνόητος αὐτὸς κατεξευτελισμὸς διὰ τὴν χώραν μας.

Κάπου κάπου τὸ Κράτος ἐν τούτοις καταδικάζεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια τοῦ ἐνίοτε μάλιστα δι' ἀποφάσεων ἀνεκκλήτων τοῦ Ἀρείου Πάγου νὰ ἀποζημιώσῃ ἰδιώτας διότι ἀδίκως παρεγγώρισε δικαιώματά των κατεκράτησε κτήματά των κ.ἄ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρκεῖ. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς πληρωμῆς, ἡ τῆς ἐκτελέσεως τὸ Δημόσιον προσβάλλει τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὡς Κράτους καὶ ὑπὸ διάφορα δικονομικὰ ἢ γραφειοκρατικὰ ἢ ταμειακὰ προσχήματα ἀναβάλλει ἐπ' ἀπειρον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑποχρεώσεών του.

Ὁ πολίτης ἐναντι τῶν παρανομῶν προσβάλλει τὰς πράξεις τῆς διοικήσεως εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Τὸ Συμβούλιον τὰς κηρύσσει ἀκύρους, ἀλλὰ οἱ Ὑπουργοὶ «ὕπ» εὐθύνην τῆς Κυβερνήσεως» τὰς ἀγνοοῦν. Τὸ Σύνταγμα οἷτως συνιστᾷ τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας ἢ παραβάσιν νόμου τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν. Ὁ καθεὶς ὅμως γνωρίζει καὶ ἀπὸ μίαν περίπτωσιν ὅπου αἱ ἀποφάσεις τοῦ ἡγνοήθησαν παντελῶς. Εἰς Ὑπουργὸς ἔφθασε νὰ εἴπῃ κάποτε εἰς τὸν γράφοντα ὅτι ἂν ἐξετελοῦντο ὅλα αὐτὰ αἱ ἀποφάσεις τῶν Δικαστηρίων καὶ τοῦ Σ. Ε. προκειμένου περὶ καταπατήσεως συμφερόντων ἢ ἰδι- οκτησίας κλπ. ἰδιωτῶν τὸ Κράτος θὰ ἐχρεωκόπει. Καὶ ὅταν ἠρωτήθῃ πῶς χαρά- κτηρίζει τοῦτο, ἀπήντησε: **κ λ ο π ῆ ν**.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ τι πλεόν; Κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς νομολογίας καθιερωθέντα αἱ ὑπὸ τῶν τακτικῶν δικαστηρίων κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις πλη- ρωμῆς χρημάτων δὲν εἶναι ἐκτελεσταί, καὶ ὅταν ἀκόμη τοῦτο ἔρχεται εἰς σχέσεις μετ' ἰδιωτῶν ὅχι ἐν τῇ κυριαρχικῇ του ιδιότητι, ἀλλ' ἐν τῇ ιδιότητι τοῦ Fiscus ἰδιότητι. ἥτις ἐν τούτοις κατὰ τὰς στοιχειώδεις τοῦ δικαίου ἀρχὰς ὑποτάσσει αὐτὸ

εις τὰς ὑποχρεώσεις οἰουδήποτε ἄλλου συναλλασσομένου: «Fiskus semper indoneus successor sit et solvendo» ἐδογματίζον τὰ δικαστήρια Τὸ Δημόσιον «ἀεὶ εὐπορον ἔστι καὶ δὲν δυστροπεῖ». Ἀλλὰ καὶ ἀσχετῶς τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ τοῦ Ρ. Δ., δυνάμει νεωτέρου ἀναγκαστικοῦ νόμου (3/14 Μαΐου 1935) ἐθεσπίσθη τὸ ἀκατάσχετον κατὰ Δημοσίον, ἐπεξετάθη δὲ μάλιστα καὶ εἰς τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα... τῆς Κ. Ε. Π. Ε. Σ. (ἀριθ. 14). Καὶ ἐν ὀνόματι τούτων τὸ Δημόσιον, «ἀεὶ εὐπορον» καὶ «μὴ δυστροποῦν» δύναται νὰ καταπατῇ πᾶν νόμιμον δικαίωμα τῶν πολιτῶν ἀναγνωρισθὲν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων του....

Ἄλλ' ὁ πολίτης, ἔχει καὶ αὐτὸς ὄπλον διὰ νὰ ἀμυνθῇ κατὰ τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ἀσκεῖ αὐτοάμυναν. Καταδολιεύει καὶ αὐτὸς τὸ Κράτος... καὶ ἂν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον προσπαθεῖ νὰ καταδολιεύσῃ τὸν γείτονα ἢ τὸν πρῶτον τυχόντα συμπολίτην. Εἰς φαῦλος κύκλος ἀπάτης, ἐκβιασμοῦ, καὶ δυσπιστίας, ἔχει οὕτω ἀπὸ μακροῦ βραχυκυκλώσῃ ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μας. Μετὰ ἐκπληκτικῆς ἀκριβείας ἀνέζησε παρ' ἡμῖν τὸ καθεστῶς τὸ ὁποῖον ὁ Θουκυδίδης ἀπεθανάτισε περιγράφων τὰ ἐπικρατήσαντα εἰς τὰς ἑλληνικὰς Πολιτείας ἡθὴ μετὰ τὸ ὄντος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου...

«Τὸ νὰ προσέχη ἕκαστος ὅπως πρῶτος ἐξαπατήσῃ τοὺς ἄλλους ἐθεωρεῖτο ἔργον τῆς προνοητικότητος καὶ τῆς εὐφυΐας του». (Πολ. Βιβλ. Γ' 82).

Τὸ Κράτος καταδολιεύεται τὸν πολίτην καὶ ὁ πολίτης τὸ Κράτος. Τὸ Κράτος συντάσσει νόμους καὶ ὁργανώνει ὑπηρεσίας διὰ νὰ πατάξῃ τὰς φοροδιαφυγὰς τοὺς σφετερισμοὺς τῶν κτημάτων του, τὴν ἀθέτησιν τῶν πρὸς αὐτὸ συμβάσεων, καὶ ὁ ἰδιώτης εὐρίσκει διαρκῶς νέους τρόπους διαφυγῆς μεταφέρων ἐν ἀνάγκῃ εἰς τοὺς ὅμους ἄλλου ἀσθενεστεροῦ τὰ οὕτω... διαφεύγοντα κέρδη του καὶ τὰς προκυπτούσας ζημίας. Τὸ ἐν ἐπικαλεῖται τὸ ἄλλο διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν σιάν καὶ τὰς ἐνεργείας του. Καὶ εἰς τὴν δίνην τῶν ἀλληλεπιπτώσεων αὐτῶν ὁ νομιμόφρων πολίτης ὁ μετὰ ζήλου προσπαθῶν νὰ μείνῃ τίμιος ἀλλὰ καὶ νὰ ζήσῃ «δὲν ἡμπορεῖ πλέον νὰ εὕρῃ τὴν ἀκρην». Ποῖος πταίει; ἀπὸ ποῦ ἄρχισε τὸ κακόν; πῶς θὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸ κύκλωμα αὐτὸ τῆς ἀπάτης, τὸ ὁποῖον μαρφαίνει πᾶσαν τιμίαν πρωτοβουλίαν καὶ πρὸ παντὸς ἐκτρέφει καθημερινῶς τὴν ἀνυποληψίαν καὶ τὴν διασάλευσιν τῆς Πίστεως.

* *

Ὅλαι αἱ ἀναταραχαί, αἱ ἐπαναστάσεις, αἱ ἀδιάκοποι κομματικαὶ φαυλότητες, τὸ «Spoil System» εἰς τὴν διοίκησιν κ.ο.κ. δὲν συνεκλόνησαν μόνον τὴν Πίστιν τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ καὶ διέφθειραν τὸ Κράτος ὡς ὄργανον.

Ὁ Ἕλλην ἀφ' ἑτέρου μὲ τὴν βαρεῖαν κληρονομίαν τῆς Τουρκοκρατίας, ἢ ὁποία ἐξέμαθε ὅλους εἰς τὸ νὰ θεωροῦν τὸ Κράτος ὡς ἐχθρόν, φύσει δὲ ρέπων πρὸς τὸν ἐγωκεντρισμὸν καὶ τὴν αὐτοδικίαν, συνειθίσας δὲ ἀπὸ 100 καὶ πλέον ἐτῶν εἰς τὸ καθεστῶς τοῦ νεποτισμοῦ καὶ τῆς συναλλαγῆς, ἀνθίσταται ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἰς τὰς δεσμεύσεις τοῦ νόμου. Εἶναι κατὰ φύσιν φυγοκεντρικός. Ὀλιγότερον ἀπὸ οἰονδήποτε ἄλλον Εὐρωπαϊκὸν λαὸν ἔχει ἀνεπτυγμένην τὴν πρὸς τὸ Κράτος νομιμοφροσύνην. ἔχει ἔντονον νομιμοφροσύνην προκειμένου περὶ τοῦ ἔθνους, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος, τῆς φυλῆς, τῆς οἰκογενείας... καὶ τοῦ κόμματός του. Δὲν τὴν ἔχει ὅμως πρὸς τὸ Κράτος, ὀλιγότερον ἀπὸ οἰον-

δήποτε ἄλλον λαόν. Ἡ ἀγωγή, τοῦ πολίτου πρὸς τὰ ἀξιώματα αὐτὰ τῆς νομιμοφροσύνης πρὸς τὸ Κράτος, προϋποθέτει ἄλλως τε, σχολεῖα, διοικητικὰ ὄργανα δικαιοσύνην, ὑψηλὰ πρὸς πάντα παραδείγματα, ἀπὸ τοὺς ἐν τέλει ἐκπορευόμενα. Καὶ αὐτὰ ὅλα εἶναι ἔργα τοῦ Κράτους. Ἐδῶ δημιουργεῖται ὁ φαῦλος κύκλος. Ὁ φαῦλος ὅμως αὐτὸς κύκλος τῆς ἀμοιβαίας καταδολιεύσεως μόνον ἀπὸ τὸ Κράτος δύναται νὰ διαρραγῇ. Ἀπλούστατα διότι οἱ πολῖται δὲν δύνανται νὰ γίνουν τίμιοι, ἐφ' ὅσον τὸ Κράτος δὲν θὰ εἶναι. Ἐκεῖθεν μόνον εἶναι δυνατὴ ἡ θεραπεία. Εἰς τὸ Κράτος ἀνήκει νὰ ἐπανέλθῃ κάποιε εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἐντίμου σώφρονος καὶ στοργικοῦ οἰκογενειάρχου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν εὐρυτέραν, τὴν πλέον πολύτιμον ἀποστολὴν του.

«Υβριστικὸν γὰρ φύσει τὸ ζῶον - ἔλεγεν ὁ Πυθαγόρας - καὶ ποικίλον κατὰ τε τὰς ὁρμὰς καὶ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. Δεῖσθαι οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ἐπαναστάσεως ἀφ' ἧς ἔσται σωφρονισμὸς τις καὶ τάξις».

Εἴτε εἶναι δύσκολον εἴτε εὐκόλον, εἴτε εἶναι δυνατόν ὑπὸ τὸ α. ἢ β. καθεστῶς εἴτε τὸ θέλομεν εἴτε ὄχι, πᾶσα προσπάθεια ἀναστηλώσεως, πρὸ παντὸς δὲ ἀναστηλώσεως τῆς Πίστεως, μόνον ἀπὸ τὸ Κράτος δύναται νὰ ἀρχίσῃ. Ὅλα τὰ λοιπὰ περὶ «διαπαιδαγωγίσεως τοῦ Ἑλλήνου», «καλῶν σχολείων» κ.λ. ἀποτελοῦν ὑπεκφυγὴν ἀπὸ τὰς σκληρὰς ἐπιταγὰς μιᾶς ἀδιαψεύστου πραγματικότητος.

Καὶ ἐδῶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ δεύτερον ἀξίωμα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ «θέμα τῆς ἀναστηλώσεως τῆς Πίστεως» ὁδηγεῖ. Ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀναστήλωσις τῆς Πίστεως, δὲν εἶναι κυρίως οἰκονομικὸν θέμα, δὲν πραγματοποιεῖται διὰ νομισματικῶν ἢ ἄλλων οἰκονομικῶν συνδυασμῶν. Εἶναι πρὸ παντὸς θέμα πολιτικὸν κατὰ πρῶτον λόγον καὶ νομικὸν κατὰ δεύτερον.

Εἶναι θέμα πολιτικὸν διότι προϋποθέτει τὴν ἀνοδὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν μὲ εὐρείαν πολιτικὴν δύναμιν ἀνθρώπων βαθύτατα ἐμπεμποτισμένων ἀπὸ ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν καὶ ὄχι ἀπλῶς πηδίζοντας καὶ ἀναμασσόντας δημοκοπικὰ συνθήματα πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην κατεύθυνσιν - πότε πρὸς τοὺς μὴ ἔχοντας διὰ νὰ ὑποκαύσουν τὴν βουλὴν τῶν - πότε πρὸς τοὺς κατέχοντας διὰ νὰ καθησυχάσουν τὰς ἀνησυχίας των. Προϋποθέτει ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξαγγείλουν καὶ θὰ ἐφαρμόσουν ἀμειλίκτως τὴν ἀπλὴν, ἀλλὰ θεμελιώδη καὶ ἀναγεννητικὴν ἐπαγγελίαν: **Ἀπὸ σήμερον θὰ λειτουργήσῃ ὁ Νόμος καὶ τὸ Δίκαιον.**

Προϋποθέτει ἀνθρώπους ὄχι μόνον διατεθειμένους νὰ σέβονται ἐπὶ τοῦ κυβερνητικοῦ ἐπιπέδου τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Συντάγματος, τοῦ νόμου καὶ τῶν δικαστηρίων, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιβάλλουν εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν λειτουργῶν τοῦ Κράτους τὴν συνείδησιν ὅτι δὲν ζημιῶν τὸ Κράτος μόνον ὅταν παραμελοῦν τὰ συμφέροντα του, ἀλλὰ καὶ ὅταν κλονίζουσιν τὴν πίστιν του. Προϋποθέτει ἡγεσίαν ἢ ὁποῖα μὲ τὴν ἰδίαν ἀμειλίκτον σκληρότητα θὰ πατάξῃ τόσον τὸν ἐξουσιασμένον ἢ ἀσυνείδητον ὑπάλληλον, ὅσον καὶ τὸν ἀναιτίως προκαλοῦντα ζημίαν εἰς τοὺς πολίτας καὶ τὴν Πίστιν τῆς χώρας.

Προϋποθέτει συγχρόνως γενναίας λύσεις εἰς τὰς ἀπὸ μακροῦ πυροφρούσας

πληγὰς τῆς δημοσίας ἀνυποληψίας. Ρύθμισιν τοῦ ἐξωτερικοῦ χρέους. Ἀναγνώρισιν ὅλων τῶν ἐκκρεμουσῶν ὑποχρεώσεων, εἴτε ἐκπηγάζουσιν ἐκ τοῦ νόμου εἴτε ἐξ ἀποφάσεων δικαστηρίων. Ἀντιμετώπισιν ὅλου αὐτοῦ τοῦ τεραστίου παθητικοῦ μὲ μίαν συμβολικὴν ἔστω ἀρχικὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων καὶ μίαν οἰανδήποτε κεφαλαιοποίησιν τοῦ ὑπολοίπου. Καὶ περαιτέρω ἐνθάρρυνσιν τῆς ἀποταμιεύσεως διὰ τῶν ἀναγκαίων φορολογικῶν διαρρυθμίσεων, ἀναβίωσιν τοῦ κλάδου ἀσφαλείας ζωῆς κ.λ.π.

Ἀλλὰ τὴν μεταβολὴν αὐτὴν εἰς τὸν ὅλον προσανατολισμὸν μας εἰς τὸ θέμα τῆς Πίστεως, πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ κατοχυρώσῃ καὶ ἡ διασαλευθεῖσα δυνάμις τοῦ Δικαίου. Διότι οἱ ἄνθρωποι παρέρχονται, οἱ πρῶτοι ἐνθουσιασμοὶ ταχέως ἐξαντλοῦνται καὶ αἱ συνήθειαι ἐνὸς μακροῦ παρελθόντος εἶναι βαθύτατα ἐρριζωμέναι. Τὸ Κράτος πρέπει νὰ στερεώσῃ τὴν καλὴν θέλησιν τῶν ὁργάνων του, νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν πλέον ἀκαταμάχητον τὸ Δίκαιον, πλέον ἀπίθανον τὴν φαικίδευσιν τῶν συμφερόντων τοῦ ἰδιώτου καὶ ἀπὸ τῶν καλῇ τῇ πίστει ἔστω πλάνων τῶν ὁργάνων του. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς, χρειάζεται νὰ ἐνισχυθῇ ὁ βραχίων τῆς Δικαιοσύνης. Νὰ παύσῃ τὸ τραγελαφικὸν καθεστὼς τῆς μὴ ἐκτελέσεως τῶν δικαστικῶν κατὰ τοῦ δημοσίου ἀποφάσεων. Νὰ διώκεται ὡς ὀρίζει ὁ νόμος (3713) ὁ μὴ ἐφαρμόζων τὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ὑπουργός. Νὰ συγκροτηθῇ πρὸ παντὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τοῦ Κράτους, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐπανειλημμένως ἔχομεν γράψῃ καὶ τὸ ὁποῖον θὰ καθίστα ὅχι ἀπλῶς ἀνεφάρμοστον ὡς πρὸς τὰς συνεπείας του τὸν ἀντισυνταγματικὸν νόμον, ἀλλὰ *νόμῳ ἀνύπαρκτον οἰανδήποτε πράξιν ἢ λειτουργίαν κρατικοῦ ὁργάνου - ἀπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βουλῆς μέχρι τοῦ χωροφύλακος - μὴ συνάδουσιν οὐσιαστικῶς καὶ τυπικῶς πρὸς τὸ Σύνταγμα.*

Μόνον μὲ τοιαῦτα μέτρα εἶναι δυνατόν νὰ ἀναπλεύσωμεν τὸν χείμαρρον τῆς ἀνυποληψίας καὶ ἀφερεγγυότητος, εἰς τὸν ὁποῖον μᾶς ἔρριψαν, γεγονότα παλαιά, ἀναταραχὰι νεώτεροι, συνήθειαι φαῦλαι καὶ ἀνήθικοι ἰσχύουσιν ἀπὸ γενεῶν πολλῶν. Μόνον οὕτω δυνάμεθα νὰ ἀνασυγκροτήσωμεν τὸ πολυτιμώτερον αὐτὸ κεφάλαιον τῶν πτωχῶν καὶ ὑποαναπτύκτων μὲ τὸ ὁποῖον γίνονται κάποτε πλούσιοι καὶ ἄξιοι σεβασμοῦ, τὴν Πίστιν. Τὸ κεφάλαιον αὐτὸ διεσπασίσαμεν ἐπὶ δεκαετηρίδας ἀποβλέποντες εἰς τὰ ἄμεσα ὀφελήματα τῶν ἀναγκῶν τοῦ προῖσμου ἢ τοῦ ραγδαίου ἐνὸς ἐκάστου πλουτισμοῦ. Καὶ ὅταν τὸ κακὸν προχωρήσῃ ἕως ἐκεῖ ὅπου ἔφθασε παρ' ἡμῖν ὅπου *βραχυκύκλωμα τῆς ἀπάτης καὶ τῆς αὐτοδικίας ἔχει παραλύσῃ αὐτὴν ταύτη τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ δικαίου*, ἢ «ἀνιστήλωσις» τῆς «Πίστεως» δὲν εἶναι ἀπλῶς θέμα συνετῆς διαχειρίσεως τῶν δημοσίων λογαριασμῶν ἢ καλῆς τυχὸν διαθέσεως τῶν κατὰ καιροὺς κρατούντων. Ἐχει γίνῃ θέμα ἐννόμου Τάξεως. Συνυφαίνεται πρὸς τὸ θέμα τοῦ Κράτους Δικαίου ὑπὸ τὴν εὐρύτεραν δυνατὴν ἐννοίαν καὶ δὲν λύεται παρὰ μὲ βασικὰς μεταρρυθμίσεις καὶ ἕνα τελείως νέον ἀνθρώπινον προσανατολισμόν.

Αὐτὸ εἶναι τὸ Τίμημα τὸ ὁποῖον μία πραγματικὴ πολιτικὴ ἐπενδύσεων, δηλαδὴ αὐτὴ αὐτὴ ἡ ἀσκήσις εὐρείας κοινωνικῆς πολιτικῆς, ἔχει νὰ καταβάλῃ εἰς μίαν χώραν ὅπως ἡ ἰδική μας, ἡ ὁποία θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ μεθόδους ἐλευ-

θερίας καὶ νὰ ζήσῃ ὡς χώρα δημοκρατικὴ. Διότι ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη πολιτικὴ τῶν ἀνωθεν ἐπιβαλλομένων ἐπενδύσεων. Ἡ πολιτικὴ τὴν ὁποίαν τόσον ἐπιτυχῶς ἤσκησαν ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἐν Πολωνίᾳ, ἐν Ρουμανίᾳ κ.λ.π. οἱ θιασῶται τῶν νέων ἰδεῶν ! Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς θέλομεν νὰ ἀποφύγωμεν.

Π.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ τοῦ ΚΡΑΤΟΥΣ καὶ τὰ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

Ὁ περὶ Ἀποκεντρώσεως Νόμος

«Κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος περὶ βελτιώσεως τοῦ Διοικητικοῦ συστήματος τῆς Χώρας...» ὡς ἀναγράφεται ἐν τῇ φερούσῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ καὶ τῶν Ὑπουργῶν Συντονισμοῦ κ. Χέλμη, Οἰκονομικῶν κ. Θηβλίου καὶ Ἑσωτερικῶν κ. Μακρῆ ἀπὸ 7/11/56 εἰσηγητικὴ ἐκθέσει τοῦ ψηφισθέντος ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑξουσιοδοτήσεως ν. δ. περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν διατάξεων «περὶ Διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως» (Ν. 3.200 1955) ἡ Κυβέρνησις ἐπαγγέλεται διὰ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου αὐτοῦ μέτρων τὴν «*εὐθετα νὰ μεταρρυθμιστῇ εἰς τὸν τομέα τῆς Διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως*»... πρὸς ὄφελος τῆς φθινούσης ἐπαρχίας καὶ χειμαζομένης ὑπάλθρου !!

Τὸ νομοθέτημα λέγεται ὅτι συνετάγη βάσει τῶν πορισμάτων τοῦ τελευταίου συνεδρίου τῶν Νομαρχῶν εἰς Τρίπολιν, παρ' οὗ τὰ λεχθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῶν Νομαρχῶν πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράζωνται διὰ τοῦ νομοθετήματος.

Βελτίωσιν τοῦ Διοικητικοῦ συστήματος ἐπαγγέλεται ἡ Κυβέρνησις. Ἀλλὰ πᾶσα μεταρρύθμισις προϋποθέτει πρὸς παντὸς ἄλλου, ἔταν μάλιστα ἐξαγγέλλεται ὡς «*εὐθετα*» μίαν σαφῆ ἀντίληψιν καταστάσεων καὶ ἐπιδιωκομένων σκοπῶν, ἥτις κατοπτρίζεται καὶ εἰς τὰ νομοθετούμενας μεταρρυθμίσεις. Εἰς τὸ ψηφισθὲν νομοθέτημα ὁμως πρόδηλος εἶναι πλήρης σύγχυσις ὡς πρὸς στοιχειώδεις ἐννοίας, διεπύσας τὰ διοικητικὰ πράγματα ἐξ οὗ μοιραίως τὰ νομοθετηθέντα φοβούμεθα ὅτι δὲν θὰ ἐπιφέρουν ἄλλο τι εἰμὴ ἐνίσχυσιν τῆς κρατούσης ἤδη συγχύσεως.

Ὅπως εἶναι ὁργανωμένη ἡ Διοίκησις παρ' ἡμῖν καὶ ὅπως ἀσκεῖται ἀπὸ τῆς κορυφῆς (Κυβερνήσεως) μέχρι τοῦ κατωτάτου ὁργάνου (κοινότητος) οὕτε εἰς τὸ συγκεντρωτικόν, (δογματικόν), οὕτε εἰς τὸ ἀποκεντρωτικόν (ἱστορικόν) Διοικητικὸν σύστημα δύναται νὰ ὑπαχθῇ, ὥστε νὰ νομοθετοῦμεν περὶ Διοικητικῆς ἀποκεντρώσεως προϋποθέτοντες τὴν ὑπαρξίν Διοικητικῆς συγκεντρώσεως. Εἶναι ἀπλῶς συρραφὴ διαφόρων κατὰ καιροὺς νομοθετημάτων ὑπὸ τὴν πρίσιν κομματικῶν ἀναγκῶν ὑπαγορευθεῖτα καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐκφράζει τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σαρδανάπαλον τῆς διοικητικῆς μας καταστάσεως.

Διοικητικὴ συγκέντρωσις τῶνδ' ὑπάρχει ὅταν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀμέσως ἢ ὑπὸ τῶν ὁργάνων τῆς ἐμμέσεως ἐνεργοῦνται ὑποθέσεις ἀνήκουσαι ὅχι εἰς τὸ Κράτος ὁλόκληρον ἀλλὰ εἰς ὁργανικὰ μέρη αὐτοῦ ἥτοι ἕκαστον Νομόν, Ἐπαρχίαν, Δήμον ἢ Κοινότητα. Καὶ ἀντιθέτως ὑπάρχει ἀποκεντρωσις νοουμένη ὡς αὐτοδιοίκησις ὅταν αἱ κατ' ἰδίαν τοπικαὶ ὑποθέσεις ἀποφασίζονται καὶ ἐνεργοῦνται.

ταὺς ὑπὸ ὀργάνων ἐλευθέρως ἐκλεγόμενων ὑπὸ τοῦ Λαοῦ ἀντὶ τῶν ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως. Ἀποκέντρωσις νοουμένη ὡς διοικήσεις διὰ τῶν ἰδίων Κυβερνητικῶν ὀργάνων, τῶν ἐλεγχόμενων οὕτως ἢ ἄλλως ὑπὸ τοῦ κέντρου, οἰκονομικῶς, ὑπηρεσιακῶς καὶ πολιτικῶς, ἀποτελεῖ φενάκην. Ὅ,τι δίδεται διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ἀποσύρεται διὰ τῆς ἄλλης. Ἀποκέντρωσις δὲν εἶναι νοητὴ εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἐν εὐρείᾳ κλίμακι στηρίζεται εἰς τὴν αὐτοδιοίκησιν, κατὰ τὰ ἀξιώματα τοῦ Ἀριστοτέλους, «πολίτης δρίζεται τῷ μετέχειν κρίσεως καὶ ἀρχῆς» καὶ «δοκίμου πολιτοῦ ἀρετὴ τὸ ἀρχεῖν καὶ ἀρχεσθαι καλῶς» (Ἀριστ. Πολιτ. Β.β. ΙΙΙ Κεφ. Ι καὶ ΙΙ).

Τὸ νομοθέτημα συνεπῶς αὐτὸ διὰ τῶν ἀρθρ. 8 καὶ ἐπόμενα τοῦ ὁποῖου ἐπεκτείνεται ἡ ἀρμοδιότης ὀργάνων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, (Νομαρχῶν) καὶ εἰς ἄλλους τομείς τῆς Κρατικῆς δραστηριότητος ἐφ' ὧν ἀποφασιστικὴν γνώμην εἶχον οἱ Ὑπουργοὶ κατ' ἐφημισμὸν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιγραφῇ ὡς τοιοῦτον διοικητικῆς ἀποκέντρωσεως. Ἐπιστημονικῶς κατατάσσεται εἰς τὰς μεθόδους τῆς ἀσκήσεως ἐμμέσως τῆς Διοικήσεως ὑπὸ ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως (Νομαρχῶν).

Κατὰ τὰς ἄλλας του διατάξεις ἡτοί τῆς ἰδρύσεως Νομαρχιακῶν Ταμείων καὶ ἀναθέσεως τῆς Προεδρίας τῶν εἰς τοὺς νομοὺς Συμβουλίων καὶ Ἐπιτροπῶν (Ἐκπαιδευτικῶν κλπ.) εἰς τοὺς Νομάρχας, τὸ νομοθέτημα ἀποβλέπει εἰς τὴν καταδημαγωγίαν πρὸς ρουσφετολογίαν τοῦ Κυβερνῶντος κόμματος διὰ τῆς ὑπαγωγῆς ὅλων τῶν ἐν τῷ νομῷ διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν κατὰ μέρος Ὑπουργείων (πλὴν τῶν Δικαστικῶν) ὑπὸ τὸν Νομάρχην.

Ἀλλ' οὐτε οἰκονομικὴν ἔστω καὶ κατὰ μέρος ἀποκέντρωσιν - αὐτοδιοίκησιν εἰσάγει τὸ Νομοθέτημα διὰ τῆς ἰδρύσεως τῶν Νομαρχιακῶν Ταμείων πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργων, καὶ ὀργανώσεως τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν διότι κατὰ τὸ ἀρθρ. 3 βασικοὶ πόροι τοῦ Ταμείου ὀρίζονται τὰ ἐκ τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ διατιθέμενα κονδύλια, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὑφισταμένων καὶ συγχωνευομένων ταμείων ὁδοποιίας, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἀντλοῦνται ἀπὸ τὸν Κρατικὸν Προϋπολογισμόν (χαρακτηριστικῶς δὲ ἀρθρ. 22 τοῦ Ν. Δ. αὐτοῦ).

Τούτων δεδομένων κατὰδηλον γίνεται ὅτι οἱ ὑποβαλλόντες τὸ νομοθέτημα ἀρμόδιοι Ὑπουργοὶ δὲν ἐπιχειροῦν νὰ ἐφαρμόσουν διοικητικὴν ἀποκέντρωσιν ἀλλὰ νὰ καταστήσουν ἀρμόδια ἀντὶ τῶν ἀμέσων ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως (Ὑπουργῶν) ἑμμεσα τοιαῦτα (τοὺς Νομάρχας) εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν τοπικῶν ὑποθέσεων τῶν Νομῶν, Δήμων καὶ Κοινοτήτων νοθεύοντες καὶ τὴν μερικὴν αὐτοδιοίκησιν τούτων.

Ἡ ὀργάνωσις τῆς Διοικήσεως ἐν Ἑλλάδι γενομένη μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν (1921) κατὰ μίμησιν τῆς ἐν Γαλλίᾳ τότε ἰσχυροῦσης, μέχρι σήμερον ὑπέστη τροποποιήσεις καὶ μεταβολὰς τὰς ὁποίας ὑπηγόρευσαν ὅχι αἱ ἀνάγκαι τῆς προόδου καὶ καλλιτέρας διεξαγωγῆς τῶν γενικῶν καὶ τοπικῶν ὑποθέσεων, ἀλλὰ ἡ κομματικὴ σκοπιμότης. Τὰ διοικητικὰ ἀξιώματα, καὶ συστήματα διεστρεβλώθησαν ἐξ-ἐλλείψεως ἀγωγῆς καὶ πολιτικοῦ πνεύματος καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ κομματι-

κοῦ συμφέροντος τῆς ἐκάστοτε Κυβερνητικῆς φατρίας. Αἱ θεμελιώδεις ἀρχαὶ τῆς καλῆς διοικήσεως καταπατούμεναι ἐκάστοτε μετεβλήθησαν εἰς κονιορτὸν ὁ ὁποῖος στροβιλιζόμενος ἀποτυφλώνει τὸν Λαόν.

Ὁφείλομεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τοῦτο καὶ νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν προσπάθειαν ὀργανώσεως τοῦ Κράτους κατὰ τὰ ἀνω κελεύσματα τοῦ Ἀριστοτέλους ἐὰν θελομεν ποτὲ νὰ ὑπάρξωμεν καὶ νὰ ζήσωμεν ἡμεῖς καὶ οἱ ἀπογόνοι μας εἰς Κράτος ὀργανωμένον, Κράτος Δικαίου. Εἰς τοῦτο ὅπως θὰ ἔχη καταστή ἀντιληπτὸν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας ἀποβλέπει πρὸς τοὺς ἄλλους ἡ πολιτικὴ μας κίνησις καὶ ἡ ἐκδοσις τῶν «Πολιτικῶν Φύλλων» τῆς ὑπὸ τὸν κ. **Π. Πιπινέλην** πολιτικῆς δμάδος. Σ

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ (*)

Η ΒΟΥΛΗ, οἱ ΥΠΟΥΡΓΟΙ, οἱ ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ

καὶ αἱ ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΑΙ

Ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλον δύναται νὰ περιληφθῇ μεγάλη σειρά ἐνδιαφερόντων θεμάτων. Δύναται νὰ συμπεριληφθῇ π. χ. τὸ γραπτὸν καὶ ἄγραφον (ἐθιμικὸν) Συνταγματικὸ καὶ Κοινοβουλευτικὸν δίκαιον τὸ ὁποῖον ρυθμίζει τὰς σχέσεις Βουλῆς, Κυβερνήσεως καὶ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποῦ ὑπῆρξε κατὰ δυνάμενον νὰ ὀνομασθῇ «Δημοσία ὑπηρεσία», ὡς καὶ τὰ μεγάλα προβλήματα τὰ ὁποῖα διαπραγματεύεται τὸ «Διοικητικὸν Δίκαιον» καὶ ἡ κατὰ τὸ «Σύνταγμα Νομοθέτησις». Ἐλλείψει ὅμως χώρου δὲν θὰ ἀφηγηθῶμεν ἱστορίας οὔτε θὰ πραγματευθῶμεν θεωρίας. Ἡ παρούσα μελέτη θὰ ἀφιερωθῇ κυρίως εἰς ἐξέτασιν τῆς ὑφισταμένης καταστάσεως καὶ τῶν συνεπειῶν της, ἐπὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν θεσμῶν.

Θὰ προσπαθῶμεν νὰ δώσωμεν ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα :

1) Ποῖαι εἶναι, εἰς τὴν πραγματικότητά αἱ σημεριναὶ σχέσεις Βουλῆς, Ὑπουργῶν, Βουλευτῶν καὶ Δημοσίων ὑπηρεσιῶν :

2) Ποῖαν ἐπιρροήν, πραγματικὴν, ἐξασκεῖ ἡ Βουλὴ οἱ Ὑπουργοὶ καὶ οἱ Βουλευταὶ ἐπὶ τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν.

Καὶ τὰ νὰ πάλιν, ποῖα εἶναι ἡ ἐπιρροὴ τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἐπὶ τῶν Ὑπουργῶν καὶ τῆς Βουλῆς :

Αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν δύναται νὰ συναχθῶν ἢ νὰ πιθανολογηθῶν ἀπὸ στατιστικὰς. Ἐκεῖνοι ὅμως εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι γνωστὴ ἡ πραγματικὴ κατάσταση, διότι παρακολουθοῦν τι γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὰς Δημοσίας ὑπηρεσίας, αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ συναγάγουν ἀσφαλὴ καὶ ὠφέλιμα συμπεράσματα.

Φύσις τῶν σχέσεων Βουλῆς, Κυβερνήσεως καὶ Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν

Ἐπιφανειακῶς ἐξεταζόμεναι αἱ μεταξὺ τῶν σχέσεις φαίνονται μονομερεῖς. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ὅρος ἡμπορεῖ νὰ φανῇ παράξενος θὰ εἰπώμεν ὅτι διὰ τὸ ἓνα μέρος (τὴν Βουλὴν, Ὑπουργοὺς, Βουλευτάς) φαίνονται ὅτι εἶναι ὀλοσχερῶς ἐνεργητικαὶ καὶ διὰ τὸ ἄλλο μέρος (τοῦ δημοσίου λειτουργοῦς) παθητικαί. Ἡ Βουλὴ ὡς ὑπεράτης ἀρχή, καὶ ἡ ἐπὶ τῆς πλειοψηφίας της στηριζομένη Κυβέρνησις, δύναται νὰ πράττουν, ἢ οὐσιαστικῶς νὰ ἀφίνουν νὰ γίνεται ὅτι τοὺς ἀρέσει μὲ τὰς Δημοσίας ὑπηρεσίας. Κάθε χρόνῳ ἡ Βουλὴ ψηφίζει νόμους οἱ ὁποῖοι προνοοῦν διὰ τοὺς μισθοὺς καὶ ἡμερομίσθια τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων, καὶ κατ' ἀρχαίᾳ διαστήματα τροποποιεῖ τοὺς περὶ συντάξεων καὶ ἐπιδομάτων νόμους, οἱ ὁποῖοι εὐχαριστοῦν ἢ δυσάρεστοῦν τοὺς ὑπαλλήλους. Ὅποτεδήποτε, δύναται οἱ Βουλευταὶ νὰ συζη-

(*) (Βον Μέρους συνεχ. ἐκ σελ. 157).

των διάφορα θέματα, όπως οι διορισμοί ή οι προαγωγές των Δημοσίων υπαλλήλων, δύναται να εξετάζουν δι' έρωτήσεων απευθυνόμενων εις τους ύπουργούς ή ακόμη διά σειράς συζητήσεων, τους λόγους και τὰ έργα ενός και μόνου Δημ. υπαλλήλου, μέχρι των τυχαίων παρατηρήσεων επιθεωρητοῦ τινος πρὸς δημοδιδασκάλισαν τοῦ σχολείου τὸ ὁποῖον επιθεώρησεν. Ἀφ' ἑτέρου αἱ Δημόσιαι ὑπηρεσίαι, καὶ ἀτομικῶς οἱ Δημόσιοι υπάλληλοι, ὑπὸ τὴν ιδιότητα των αὐτῶν, δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐκφράσουν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Βουλὴν τὰς γνώμας, τὰς ἐπιθυμίας ἢ τὰ παράπονά των. Οἱ ὑπουργοὶ ἴστανται μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς Βουλῆς, καὶ τοὺς ἀποκόπτουν ἀπὸ πάσης ἐπαφῆς μετὰ τῆς ὑπεριτάτης Ἀρχῆς (τῆς Βουλῆς ὡς Σώματος).

Αὕτη, ἐν ὀλίγοις, εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις. Ἡ πραγματικότης ὁμῶς διαφέρει πολὺ. Εἰς τὴν πράξιν, ἡ Βουλὴ καὶ αἱ Δημόσιαι ὑπηρεσίαι ἐξασκοῦν διαρκῶς ἀμοιβαίαν ἐπιρροὴν ἥτις καταλήγει ἀσφαλῶς εἰς σπουδαιότατα ἀποτελέσματα διὰ τὰς Δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ πιθανῶς ὅχι ἀσήμαντα διὰ τὴν Βουλὴν. Ἐξασκεῖται ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἐν μέρει τῇ μεσολαβήσει των ὑπουργῶν, καὶ ἐν μέρει, εἰς ὀρισμένον βαθμόν, χάρις εἰς τὰς προσωπικὰς ἐπαφὰς Βουλευτῶν καὶ υπαλλήλων. Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ συνδυατικά σύμματα, τὸ πρῶτον διαβιβάζει πρὸς ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις, ρεύματα ἀπειρώς συνεχοῦς, ἰσχυρὰς καὶ εισδυτικῆς ἐπιρροῆς ἀπὸ τὸ δεύτερον. Τὰ ρεύματα αὐτὰ δὲν μετρῶνται. Ἡ περιγραφή των ὁμῶς τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἶναι διαφωτιστικὴ.

Οἱ Ὑπουργοὶ. Βουλευταὶ. Ἀνωτάτοι υπάλληλοι. Δραστηριότης, ἀρμοδιότης των. Συνδρομὴ εἰς τὴν Κοινοβουλευτικὴν ἐργασίαν. Συνεργασία. Ἀλληλεπίδρασις.

Ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως οἱ ὑπουργοὶ ἡμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ὡς Διοικηταὶ μιᾶς ἐκ των μεγαλυτέρων ἐπιχειρήσεων, κατὰ πολὺ ὑπερετερούσης κατὰ κλίμακα ἢ διάρθρωσιν οἰανδήποτε ἰδιωτικὴν τοιαύτην. Τὸ ἔργον διεξάγεται ὑπὸ ὄρους τόσοσιν γνωστοῦς εἰς ὅλους μας ὥστε σπανίως κατανοοῦμεν τὸ ἀξιόλογον αὐτῶν. Ὑπόκεινται αἱ πράξεις ἢ αἱ παραλείψεις των εἰς τὸν ὑπέρτατον ἔλεγχον ἐκατοντάδων τινων ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ, τὰ συμφέροντα τοῦ ὁποίου ἐκπροσωποῦν (Βουλευτῶν συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν τούτων των Διοικητῶν Ὑπουργῶν) ἐκ των ὁποίων μεγάλη ἀναλογία, ἴσως οἱ μισοὶ περὶ πού πεισματωδῶς καταπολεμοῦν τοὺς ὑπάρχοντας Διοικητὰς (Ὑπουργοὺς) καὶ τὴν πολιτικὴν των καὶ οἱ ὁποῖοι διαρκῶς προσπαθοῦν νὰ τοὺς ἀνατρέψουν καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μετ' Προέδρον καὶ μέλη (Ὑπουργοὺς) ἀνήκοντας εἰς τὸ Κόμμα των.

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἐκ τῆς συνεργασίας ἐν τῇ διεξαγωγῇ των κρατικῶν ὑποθέσεων ἀλληλεπίδρασιν Ὑπουργῶν, Βουλευτῶν καὶ ἀνωτάτων Δημοσίων λειτουργῶν.

Πρῶτον, ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐργασία κανονικῶς καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνωτάτου υπαλλήλου προηγεῖται πάσης ἄλλης (ἐπειδὴ καὶ διότι τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μετ' ὅν Ὑπουργόν του, ἔκτος τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του καθήκοντος, ἀφωσιωμένης ἐξυπηρετήσεως, πρὸς τὸν Ὑπουργόν του, (τοῦ ὁποίου ἡ παρούσα θέσις καὶ ἡ μελλοντικὴ σταδιοδρομία ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν Βουλὴν) αὐτὸ τοῦτο τὸ Ὑπουργεῖον ὡς ξεχωριστὴ, πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν ὄντοτης, θὰ ὑποστῇ προσωρινὴν ἀπώλειαν ἐπιρροῆς, ἐάν ὁ ἡγέτης των Ὑπουργῶς ἐκφωνήσῃ ἐπὶ σημαντικοῦ γεγονότος, λόγον μέτριον ἢ κυριολεκτικῶς συντριβὴ ἀπὸ τοὺς ἐπερωτῶντας τὴν ἡμέραν των ἐπερωτήσεων. Καὶ τανάπαλιν, ἡ ὑπαρξὶς δυναμικοῦ—μαχητικοῦ ὑπουργοῦ ἐνισχύει παντοιοτρόπως τὸν βραχίονα τοῦ ὑπουργείου, ἰδίως εἰς τὰς μετὰ των ἄλλων Ὑπουργείων καὶ ἀρχῶν δοσοληψίας καὶ σχέσεις. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Δεύτερον, οἱ Ὑπουργοὶ ἀπαιτοῦν ἀπὸ τοὺς ὑπὸ τὰς διαταγὰς των ἀνωτάτους λειτουργοὺς δύο προτερήματα τὰ ὁποῖα οὐδεμίαν ἢ ἐλαχίστην ἀναλογίαν ἔχουν μετὰ τὰ ἀπαιτούμενα εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, ὅσον δῆποτε μεγάλα καὶ ἐάν εἶναι αὐταὶ Κρίσιν ὡς πρὸς τὴν πιθανὴν στάσιν τῆς Βουλῆς ἐναντὶ μελλοντικῶν ἐργειῶν καὶ προτάσεων, καὶ κάλυψιν των.

Τρίτον. Ἡ Κρατικὴ Μηχανὴ ἐνίοτε, κινεῖται βραδύτερον ἀπ' ὅτι συνήθως ἐάν δὲν ὑπῆρχεν Βουλὴ, διότι κατ' ἀρχὴν ὁ υπάλληλος σπανίως λαμβάνει ἀποφάσεις πολλάκις καὶ διὰ μηδαμινὰ πράγματα ἀνεῖν προηγουμένης συγκαταθέσεως τοῦ ὑπουργοῦ του, ἰδίως ὅταν ὡς ἐκ τῆς φύσεως των πραγμάτων, δυνατόν νὰ προκαλέσων αἱ λαμβανόμεναι ἀποφάσεις συζήτησιν εἰς τὴν Βουλὴν. Καὶ τοῦτο ὅχι διότι ὁ υπάλληλος δύναται νὰ ἀμφιβάλῃ ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα των ἀπόψεων του ἢ διότι φοβεῖται νὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως. Ἡ διστακτικότης του ὀφείλεται πολλάκις εἰς τὸ αἰσθηματικὸν ἐξυμνηματικὸν τοῦ υπαλλήλου σκέπτεται ὅτι πιθανὸν ἢ δοθησομένη λύσις νὰ σημαίνῃ ὀχλησιν εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ προϊστάμενος τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ ὅχι αὐτὸς καὶ ὅτι δὲν εἶναι τίμιον νὰ μὴ τὸν προετοιμάσῃ διὰ τὰς τυχόν ἀντιρροήσεις αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ προβληθοῦν.

Τέτατον, τόσοσιν οἱ Ὑπουργοὶ ὅσο καὶ οἱ ἀνωτάτοι υπάλληλοι δὲν λαμβάνουν ἀποφάσεις τόσοσιν εὐκόλως ὅσον οἱ μεγιστάνες των ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Οἱ υπάλληλοι

ἀπὸ ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς ὑπουργοὺς των, καὶ οἱ Ὑπουργοὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἐν σφάλμα δυνατόν νὰ προκαλέσῃ σοβαρὰν ζημίαν τῆς φήμης των εἰς τὴν Βουλὴν καὶ γενικῶς εἰς τὴν χώραν εἶναι δυστακτικοί. Τοῦτο ἄλλως ἔχει τὴν ἐξῆς τελικὴν ἐξηγήσιν. Οἱ Διευθυνταὶ ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων ἔχοντες νὰ ἀντιμετωπίσουν μίαν καὶ μόνον ἐτήσιαν Γενικὴν Συνέλευσιν κρίνονται ἀπὸ τὰ τεκμήρια ὁλοκληροῦ τοῦ ἔτους. Αἱ ἀποτυχία καλύπτονται ἢ διαγράφονται ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας. Ἀλλὰ μετὴν Βουλὴν συνερχομένην σχεδὸν καθήμερινῶς ἐπὶ μῆνας καὶ τὸν τύπον προθυμῶν πρὸς σκανδαλοθηρίαν τὸ μέγα σφάλμα κρίνεται ἀνεξαρτήτως ἄλλης ἐπιτυχίας.

Πέμπτον, διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς οἱ υπάλληλοι εἶναι συνήθως ὑπερβαλλόντως ἀφοσιωμένοι εἰς τοὺς νόμους, διατάγματα καὶ τοὺς κανονισμοὺς, τοὺς ὁποῖους προβάλλουν πρὸς ἀμυναν κατὰ των πολιτικῶν πιέσεων των ὑπουργῶν.

Ἐκτόν, ὁ ἀνώτατος υπάλληλος πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν του πλήρη ἀρχεῖα, πάντοτε καὶ ταχεῶς εἰς τὴν διάθεσίν του, πράγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει γραφειοκρατικὴν ἐργασίαν πολλήν, ἐάν ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀσφαλῶς διὰ τοὺς ὑπ' αὐτόν. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὁμοτίμὸν του των ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔχει νὰ πολεμήσῃ οὕτως ἐπιτείνουσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατιθεμένης εἰς τοὺς ὑπ' αὐτόν καὶ ἀφ' ἑτέρου ὀφείλει κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον νὰ προνοῇ διὰ τὴν ἀμυνάν του, λεπτομερῶς καὶ ἐντὸς ἐλαχίστης προθεσμίας, κατὰ ἐρωτήσεων καὶ ἐπιθέσεων κατὰ τοῦ Ὑπουργείου ἀπὸ ἑνα πολυάριθμον, ὅξυ καὶ καλῶς ὁργανωμένον σῶμα ἐξ ἐπαγγέλματος κριτικῶν (Βουλευτῶν καὶ τύπου) ὅχι πάντοτε καλοπίστων.

Αὐτὰ εἶναι διὰ τὸν ἀνώτατον Δημοσίον υπάλληλον αἱ κυριώτεραι συνέπειαι τῆς ἐπαφῆς του μετ' ἡν Βουλὴν μέσω των Ὑπουργῶν. Αἱ συνέπειαι καὶ ἀρεταὶ αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του αὐτῆς δύναται, ἐνίοτε, ὡς συνήθως συμβαίνει καὶ δι' ἄλλας ἀρετὰς καὶ συνηθειὰς, νὰ ὑπερβοῦν τὸν χρῶσιν μέσον ὅρον καὶ νὰ ἀποβοῦν ἐλαττώματα ἢ τοὐλάχιστον ἀδυναμίαι. Ἡ ἀπροθυμία νὰ ἐκφράσῃ γνώμην καταντὰ δειλία. Ἡ ἐπιμονὴ ἐρωτήσεως «θὰ ἀρέσῃ αὐτὸ εἰς τὴν Βουλὴν» ὁδηγεῖ καλῶς ἀνωτάτους λειτουργοὺς καὶ ὑπουργοὺς νὰ ἀναβάλουν τὴν λήψιν ἀποφάσεων καὶ δράσεως ἥτις ὀφείλει νὰ γίνῃ ταχύτατα. Τοῦτο συμβαίνει πολλάκις ὅταν αἱ πραγματικαὶ ἀφορμαὶ καὶ δικαιολογίαι ἐνεργείας πρέπει νὰ μείνουν ἄγνωστοι εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Ἰδιότροπα προσοχὴ καὶ προσκόλλησις εἰς τὰς προηγηθείσας ὁμοίας λύσεις ἐκφυλίζεται πολλάκις εἰς ἀκαμπτὸν φορμαλισμόν. Ἡ μόνη προστασία πού δύναται νὰ ἔχῃ ὁ Δημοσίος υπάλληλος εἶναι τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ ὁ κοινὸς νοῦς, καὶ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι οἱ πλείστοι των ἀνωτάτων υπαλλήλων δὲν στεροῦνται αὐτῶν των ἰδιοτήτων. Ἐάν συνέβαινε τὸ ἐναντίον σπανίως θὰ παρέμενον ἐπὶ μακρὸν εἰς τὴν θέσιν των. Τὸ σπουδαιότερον ὁμῶς σημεῖον εἶναι ὅτι τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικά των ἀνωτάτων υπαλλήλων καλὰ ἢ κακὰ ἀναπτύσσονται ἀναποδράστως ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς συνθέσεως τῆς Βουλῆς καὶ τῆς ποιοτικῆς στάθμης των Ὑπουργῶν.

Ἐπιρροὴ τῆς Βουλῆς ἐπὶ των κατωτέρων υπαλλήλων.

Ἡ ἐπιρροὴ τῆς Βουλῆς, διαβιβαζομένη μέσω των ὑπουργῶν, φυσικὰ μετριάσσεται ὅταν διέρχεται ἀπὸ τοὺς ἀνωτάτους καὶ μεταβαίνει εἰς τοὺς κατωτέρους Δημοσίους υπαλλήλους. Παράμενει ὁμοσπανιότης καὶ εἰσδυτικὴ εἰς σημαντικώτατας περιπτώσεις. Μία ἀπολύτως ἀσήμαντος παρατήρησις ἢ ἐνέργεια ἑνὸς οἰουδήποτε δημοσίου υπαλλήλου κατὰ τὰς μετὰ τοῦ κοιντοῦ δοσοληψίας του δυνατόν νὰ δημιουργήσῃ μίαν πολὺ δυσανάλογον ἐνὸχλησιν, ἀποκορυφουμένην ἴσως εἰς ἐπερωτήσιν ἢ ὁδεῖαν συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ. Παρόμοιαι περιπλοκαὶ δὲν διασκεδάζουν τὸν ὑπουργόν, καὶ εἶναι καθήκον των ἀνωτέρων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ του νὰ τὸν ἀπαλλάσσουν ἀπ' αὐτὰς. Συνεπῶς, παράπονα ἀτόμων, ὅσον δῆποτε ἀφανῆ καὶ ἐάν εἶναι, τὰ άτομα αὐτὰ, λαμβάνονται συνήθως σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν εἰς τὸ κέντρον, ἐάν ἔχουν καὶ τὴν ἐλαχίστην λογικὴν βάσιν. Ἐάν, ὡς πολλάκις συμβαίνει, ταῦτα φθάνουν εἰς τὸ ὑπουργεῖον διὰ Βουλευτοῦ, ἐκλογεὺς τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ παραπονούμενος συμβαίνει νὰ ἐξετάζωνται αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν ὑπουργόν, δεδομένου ὅτι ὁ Βουλευτὴς δικαιούται νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν ὑπουργόν, καὶ αὐτοῦ ἀπουσιάζοντος ἀπὸ τὸν ἀναπληρωτὴν του.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι πασίγνωστα εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας. Κάθε δημοσίος υπάλληλος, οἰασδήποτε πείρας καὶ ἐάν εἶναι, μετὰ τοῦ ἀγροτικοῦ ταχυδρόμου, γνωρίζει ὅτι ἐάν διαπράξῃ ἐν τῇ ἐπισημῇ ιδιότητι του ἀδικίαν ἢ ἀνομιαν τινὰ (καποτα καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ σφάλμῃ) εἶναι δυνατόν ἐάν ὑποβληθῇ ἀναφορά νὰ κληθῇ εἰς ἀπολογία, ἀπὸ κάποιον ἀνώτερον του ὑπὸ μορφήν ἐπιγνώσεως προσκλήσεως διὰ νὰ ὑποβάλῃ ἐκδῶσιν, τοῦ τι ἐγίνε καὶ ἐκανε, καὶ διατῇ, καὶ ὅτι ἐάν ἡ ἐκδῶσις του δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὴ, θὰ δημιουργηθῇ ζήτημα πειθαρχικῆς του διώξεως. Στοιχειώδης κύρωσις τῆς σωτηρίου αὐτῆς πειθαρχίας ἀποτελεῖ ὁ Κοινοβουλευτικὸς ἔλεγχος.

ΠΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ ἐπόμενον : **Ἐπιρροὴ των Δημοσίων Ὑπηρεσιῶν ἐπὶ των Ὑπουργῶν καὶ τῆς Βουλῆς. Κοινοβ. ἔλεγχος. Νομοθεσία κ.λ.π.**

Η ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ εις την ΧΩΡΑΝ και η Δ. Ε. Η.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐπεσεκέρθη τὴν 22αν τρέχοντος τὴν 11ην π. μ. τὰ γραφεῖα τῆς ΔΕΗ, ὅπου ἐνημερώθη ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προγράμματος ἐξηλεκτρισμοῦ καὶ τῆς συντελεσθείσης εἰς τὸν τομέα αὐτὸν προόδου. Τὸν Βασιλέα ὑπεδέχθησαν καὶ προσεφώνησαν ὁ ὑπουργὸς Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας κ. Π. Παπαληγούρας, ὁ πρόεδρος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς ΔΕΗ κ. Π. Γουνναράκης καὶ ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῆς ΔΕΗ κ. Γ. Πεζόπουλος.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξεδήλωσεν ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἐξηλεκτρισμὸν τῆς ὑπαίθρου καὶ τῶν νήσων, εἰς τὰς ὁποίας, ὡς ἀνέφερεν εἰς αὐτὸν ὁ κ. Παπαληγούρας, θὰ ἐπεκταθῇ λίαν συντόμως τὸ πρόγραμμα τῆς ΔΕΗ.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸ ὕδροηλεκτρικὸν ἐργοστάσιον τοῦ Λάδωνος. Ἡ βασιλικὴ ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο θὰ γίνῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου, συνδυαζομένη μετὰ τὴν μετάβασιν τῶν Βασιλέων εἰς Πάτρας, ἣ ὁποία, ὡς γνωστόν, θὰ πραγματοποιηθῇ τὴν 30ὴν τρέχοντος μηνός.

Ὁ Βασιλεὺς παρέμεινεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ΔΕΗ ἐπὶ μίαν καὶ πλέον ὥραν.

Ἐπὶ τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει ἡ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ τὸ Συμβούλιον προέβη εἰς τὴν κατωτέρω ἀνακοίνωσιν :

Ἀπὸ τῆς 1ης Αὐγούστου 1956 καὶ συμφώνως πρὸς τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα «περὶ ὁργάνωσης τῆς διανομῆς τῆς ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας», ἡ Δημοσία Ἐπιχειρήσις Ἡλεκτρισμοῦ καθιέρωσεν εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐβοίαν τὸ ἐνιαῖον τιμολόγιον τῆς 1,90 δρχ. κατὰ κιλωβατώραν. Σημαντικὴ ἀύξησις τῆς καταναλώσεως ἡλεκτρικοῦ ρεύματος ἐσημειώθη ἀμέσως εἰς ὅλας γενικῶς τὰς περιοχάς, αἱ ὁποῖαι ἐξυπηρετοῦνται ὑπὸ ἰδιωτικῶν ἢ δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων, ἢ δὲ ζήτησις εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα. Τὸ εὐχάριστον τοῦτο γεγονός, τὸ ὅπου ἄλλωστε ἀνεμένετο ὡς ἀποτέλεσμα τῆς καθιέρωσως τοῦ χαμηλοῦ ἐνιαῖου τιμολογίου τῆς Δ. Ε. Η., θέτει, κατὰ τρόπον περισσότερον ἐπείγοντα, ὠριμένα τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς δύο ομάδας.

Πρῶτον, προβλήματα ἀπορρέοντα ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῶν πλείστων τοπικῶν ἡλεκτρικῶν ἐπιχειρήσεων ὅπως ἀνταποκριθῶν εἰς τὴν ἡδημένην ζήτησιν ρεύματος.

Δεύτερον, προβλήματα ἐμφανιζόμενα κατὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν δικτύων τῆς Δ. Ε. Η., εἰς τὰς περιοχάς, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ἀκόμη καμμίαν ἡλεκτρικὴν ἐξυπηρέτησιν.

Ἡ Δημοσία Ἐπιχειρήσις Ἡλεκτρισμοῦ εἶχεν ἀρχίσει τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων τούτων πρὸ τῆς ψήφισως τοῦ ὡς ἄνω Νομοθετικοῦ Διατάγματος. Πλήρες καὶ λεπτομερές πρόγραμμα τῶν ἔργων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτελεσθῶν εἰς διαφόρους περιοχάς τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ, καταρτίζεται ἀπὸ μηνῶν καὶ θὰ ἀνακοινωθῇ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἔτους 1956. Ἡδη, ὅμως, καὶ πρὸ τῆς ὁριστικῆς διατυπώσεως τοῦ προγράμματος, πλείστα συνεργεῖα τῆς Δ. Ε. Η. καὶ 35 συνεργεῖα ἐργολάβων αὐτῆς ἐργάζονται διὰ τὴν κατασκευὴν γραμμῶν ὑψηλῆς καὶ χαμηλῆς τάσεως εἰς διαφόρους περιοχάς. Παράλληλως καὶ παντοῦ ὅπου αἱ σχετικαὶ δυνατότητες τὸ ἐπιτρέπουν, ἡ Δ. Ε. Η. παρέχει εἰς τὰς ἰδιωτικὰς καὶ δημοτικὰς ἐπιχειρήσεις τὰ μέσα βελτιώσεως καὶ ἐνισχύσεως τῶν ἐγκαταστάσεων τῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ἡδημένης ζήτησεως ρεύματος. Αἱ ἀρμόδιαι ὑπηρεσίαι τῆς Δ. Ε. Η. ἀσχοιοῦνται ἐν τῇ μεταξὺ καὶ μετὰ τὴν ἀποτίμησιν τῶν 305 ἰδιωτικῶν καὶ δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων ἡλεκτρισμοῦ, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξαγορασθῶν ὑπ' αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα.

Ἡ Διοίκησις τῆς Δ. Ε. Η. εἶναι βεβαία ὅτι ὅλα τὰ τεχνικὰ καὶ οἰκονομικὰ προβλήματα τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ θὰ λυθῶν ἱκανοποιητικῶς καὶ ἐντός λογικοῦ χρόνου. Ἰδού ποῖα εἶναι τὰ προβλήματα καὶ ποῖαι αἱ μέθοδοι, διὰ τῶν ὁποίων ταῦτα ἀντιμετωπίζονται :

1. ΕΠΑΡΚΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΟΣ : Εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ποὺ ἐξυπηρετοῦνται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Δ. Ε. Η., χωρὶς τὴν μεσολάθειν τοπικοῦ διανομέως, οὐδὲν πρόβλημα προκύπτει. Τὰ δίκτυα τῆς Δ. Ε. Η. εἶναι ἱκανὰ νὰ βεβαιώσουν ὁποιοδήποτε φορτίον. Εἰς τὰς πόλεις ὅμως, τὰς ἐξυπηρετούμενας ὑπὸ ἰδιωτικῶν ἢ δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἡ μείωσις τῆς τιμῆς ἐπέφερε τὸσον μεγάλην αὐξήσιν τῆς καταναλώσεως, ὥστε αἱ τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὴν ζήτησιν ρεύματος. Αἱ παραγωγικαὶ τῶν ἐγκαταστάσεων εἶναι περιορισμένης ἱκανότητος καὶ τὰ δίκτυα τῶν εἶναι ἀνεπαρκῆ καὶ ἐλαττωματικά. Διὰ τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰς πόλεις ταύτας πτώσις τῆς τάσεως κατὰ τὰς ὁπερινὰς ὥρας «καίμης». Σαφάντα περίπου ἐκ τῶν τοπικῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι ἡδη συνδεδεμένοι μετὰ τὸ Ἐθνικὸν Δίκτυον τῆς Δ. Ε. Η. καὶ ἀγοράζουσιν παρ' αὐτῆς ρεῦμα χονδρικῶς.

Ἡ Δ. Ε. Η. θὰ ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς περισσότερον ρεῦμα. Τοῦτο, ὅμως, εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ — καὶ γίνεται ἄλλωστε — μόνον εἰς τὰς πόλεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὁπωσδήποτε καλὰ δίκτυα διανομῆς. Κατὰ τὸ πλείστον, τὰ δίκτυα διανομῆς τῶν τοπικῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι ἀνίκανα νὰ βεβαιώσουν μεγαλύτερον φορτίον. Ἀφ' ἐτέρου, ἀπαιτεῖται καὶ ἐγκαταστάσεις μετασχηματιστῶν διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ ρεύματος τῆς Δ. Ε. Η. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀντιμετωπίζεται ὑπὸ τῆς Δ. Ε. Η. ἀναλόγως τῶν τοπικῶν συνθηκῶν. Περισσότερα ἐνέργεια δίδεται, ἀνεῖς ἄλλης διαδικασίας, ἐκεῖ ὅπου εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο. Ἐπίσης καὶ τεχνικὴ βοήθεια καὶ ὀλικά ποσά εἰσέρχονται παντοῦ ὅπου ἡ κατάστασις ἐπιδέχεται βελτιώσιν. Ὅριστικὴ καὶ ριζικὴ λύσις τοῦ προβλήματος θὰ δοθῇ εἰς τὴν συμπληρωθῇ ἡ ἐξαγορὰ τῶν τοπικῶν ἐπιχειρήσεων ὑπὸ τῆς Δ. Ε. Η. Π. Τότε, αἱ περισσότεραι ἀπὸ τὰς τοπικὰς ἐγκαταστάσεις παραγωγῆς καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ δίκτυα διανομῆς θὰ «ἐξυλωθῶν», διότι εἶναι ἀπηρχαιωμένα, ἐλαττωματικά καὶ ἀντιστοιχοῦν. Νέα δίκτυα διανομῆς, ἱκανὰ νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς ὁσονδήποτε μεγάλη φορτία, θὰ ἐγκατασταθῶν παντοῦ.

2. ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ : Σκοπὸς τῆς Δ. Ε. Η. εἶναι ἡ ἐπέκτασις τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ εἰς ὅλας τὰς περιοχάς τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν προοπτικὰς καταναλώσεως ἱκανῆς νὰ καλύψῃ ἓν ποσοστὸν τῶν τεραστίων ἐξόδων συνδέσεως. Ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, τὸ ὁριστικὸν πρόγραμμα ἐπεκτάσεως τῶν δικτύων τῆς Δ. Ε. Η. διὰ τὴν προσεχῆ ἑστία, θὰ ἀνακοινωθῇ πρὸ τοῦ τέλους Δεκεμβρίου. Τὸ πρόγραμμα τοῦτο περιλαμβάνει τὴν κατασκευὴν ἐκατοντάδων χιλιόμετρων γραμμῶν μεταφοράς 150.000 v, ὁποσθαιῶν καὶ χιλιάδων χιλιόμετρων γραμμῶν διανομῆς τῶν 15.000 v καὶ τῶν 220/380 v. Τὰ ἔργα ταῦτα θὰ φέρουν τὸν ἡλεκτρισμὸν εἰς πολλὰς περιοχάς καὶ θὰ ἐξασφαλίσουν τὸν φωτισμὸν ἐκατοντάδων νέων κοινοτήτων, τὴν ἀρδύσιν μεγάλων ἐκτάσεων καὶ τὴν κίνησιν τοπικῶν βιομηχανικῶν καὶ βιοτεχνικῶν. Ἡ γενόμενη προπαρασκευαστικὴ ἐργασία παρέχει εἰς τὴν Διοίκησιν τῆς Δ. Ε. Η. τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος ἐπεκτάσεως, ἡ ὁποία ἔχει ἡδη ἀρχίσει, θὰ εἶναι ταχεῖα καὶ ἀρτιωτάτη.

3. ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ : Ἡ φύσις τῶν τεχνικῶν ἔργων ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν λύσιν καὶ τῶν δύο ἀνωτέρω προβλημάτων — ἀντικατάστασις ἢ ἐνίσχυσις τῶν ὑπαρχόντων τοπικῶν δικτύων καὶ ἐπέκτασις τοῦ Ἐθνικοῦ Δικτύου — ἀπαιτεῖ τὸν καθορισμὸν χρονικῶν ὁρίων. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηλεκτρισθῇ ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς ταυτοχρόνως καὶ ἀμέσως. Εἰς καμμίαν χώραν τοῦ κόσμου δὲν ἔγινε τοιοῦτον θαῦμα, εἰς δὲ τὸν παρῶν τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ πλοῦτος, τὰς Η. Π. Α., ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰς κοινότητες χωρὶς ἡλεκτρισμὸν. Ὑπὸ τὰς κρατούσας εἰς τὴν χώραν μας συνθήκας, ἡ ἡλεκτροδότησις μιᾶς μέσης κοινότητος, ἡ ὁποία ἀπέχει 2-3 χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Δικτύου, κοστίζει σχεδὸν 300.000 δρχ. εἰς δαπάνας γραμμῶν ὑψηλῆς καὶ χαμηλῆς τάσεως, παρῶν, γυνωμόνων κλπ. Καὶ εἰς ἀκόμη ἐδρῶντο ἀμέσως τὰ ἀπαιτούμενα τεράστια κεφάλαια, καὶ εἰς εἰσὴγοντο ἀκόμη ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὀλικά, πάλιν θ' ἀπητῶντο πολλὰ ἔτη διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ προγράμματος. Διότι χρειάζεται καὶ μέγας ἀριθμὸς μηχανικῶν καὶ εἰδικευμένων τεχνικῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν δημιουργοῦνται ἀπὸ τῆς μῆδος στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλὰ μόνον κατόπιν μακρᾶς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀσκήσεως. Κατ' ἀνάγκην, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος τῆς Δημοσίας Ἐπιχειρήσεως Ἡλεκτρισμοῦ θ' ἀκολουθηθῇ μία σειρά προτεραιοτήτων.

4. ΧΩΡΟΝΟΜΙΚΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ : Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι εἰς ὁρισμένας περιοχάς τὰ ἔργα διανομῆς θὰ ἐκτελεσθῶν ἀμέσως καὶ εἰς ἄλλας περιοχάς ἀργότερον. Ἡ Διοίκησις τῆς Δ. Ε. Η. βεβαίως ὅτι ἡ σειρά ἀξιολογήσεως ἢ προτεραιότητος καθορίζεται βάσει τῶν αὐστηρῶν καὶ ἀκάμπτων τεχνικῶν καὶ οἰκονομικῶν δεδομένων. Ἀπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα καὶ μόνον ἐξαρτᾶται τὸσον ἡ ἐναντίωσις τῶν τοπικῶν δικτύων μιᾶς πόλεως μετὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς ἐκεῖ ὑπαρχούσης ἐπιχειρήσεως — ὅσον καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν δικτύων τῆς Δ. Ε. Η. Μίαν μόνον παρέκκλισιν ἀπὸ τὰς αὐστηρὰς τεχνοοικονομικὰς ἀρχὰς ἐδέχθη ἡ Δ. Ε. Η. τὴν ἰδιαίτεραν φροντίδα αὐτῆς ὑπὲρ τῶν παραμεθωρίων περιοχῶν.

5. ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ : Ἡ ραγδαία αὐξήσις τῆς ζήτησεως ρεύματος μετὰ τὴν καθιέρωσιν τῶν ἐνιαῖου τιμολογίου τῆς Δ. Ε. Η. καταδεικνύει πόσον ἀπαγορευτικὰ ἦσαν, κατὰ τὸ πλείστον, αἱ τιμαὶ αἱ ἱσχυόμεναι πρὸ τῆς 1ης Αὐγούστου 1956 εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπαρχίαν. Ἀλλὰ ἡ καθιέρωσις τοῦ χαμηλοῦ τιμολογίου ἐπέδρασε τὴν Δ. Ε. Η. μετὰ σημαντικῶς τάτην πρόσθετον δαπάνην. Ὡς γνωστόν, ἡ Δ. Ε. Η. ἐπιδόσει τῶρα τὰς τοπικὰς ἐπιχειρήσεις διὰ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ ὑψηλοῦ τιμολογίου καὶ τοῦ ἡδη ἱσχυόμενου χαμηλοῦ τιμολογίου. Ἡ ἐπιδόσις αὕτη κοστίζει εἰς τὴν Δ. Ε. Η. περίπου 3.000.000 δραχμὰς μηνιαίως — δαπάνη ἡ ὁποία ἐκρίθη ἀθροικῶς καὶ κοινωνικῶς ἀναγκαία, διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὸν σιγαγαλισμὸν καὶ μαρασμὸν τῆς ἐπαρχιακῆς οἰκονομίας, λόγῳ τῆς ἀνεπαρκείας καὶ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Ἡ Δημοσία Ἐπιχειρήσις Ἡλεκτρισμοῦ ἀντεπεξέρχεται καὶ κυρίως διὰ τῶν ἰδίων τῆς μέσων εἰς τὴν πρόσθετον ταύτην οἰκονομικὴν ἐπίδρασιν. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ παράγων χρόνος — δηλαδὴ ἡ ἐντός τοῦ συντομωτέρου δυνατοῦ χρονικοῦ διαστήματος ὀρθολογικὴ ἐπίλυσις τοῦ προβλήματος τῆς διανομῆς — ἦτο πρωταρχικῆς σημασίας διὰ τὴν ἱκανοποιητικὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας εἰς ἡλεκτρικὸν ρεῦμα, δὲν ἔπρεπε δὲ, ἀφ' ἐτέρου, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ σταματήσῃ ἢ νὰ ἐπιβραδυνθῇ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ δευτέρου ἀνεργειακοῦ προ-

γράμματος κατασκευής έργων παραγωγής και μεταφοράς, το Δημόσιον, ιδιοκτητής της Δ.Ε.Η. ήλθε συνεπικουρών διά της παροχής δανείου εξοφλητέου εντός πανταετίας. Ένα πρωτοφανές διά την Ελλάδα πρόγραμμα έργων αξίας 92.000.000 δολ. είναι εν τῷ μεταξὺ ὑπὸ ἐκτέλεσιν περιλαμβανόν τους δύο νέους μεγάλους σταθμούς ηλεκτροπαραγωγής Μεγδοβί και Πτολεμαΐδος νέους υποσταθμούς, γραμμές μεταφοράς και διανομής και άλλα έργα. Επιπροσθέτως και παράλληλως, άλλα μεγάλα ποσά θα διατεθούν διά την εξαγοράν των τοπικῶν επιχειρήσεων. Ἡ Διοίκησις της Δ.Ε.Η. είναι βεβαία, ὅτι με σφύροντα διαχειρίζει τῶν πόρων της, ὡς μέχρι τοῦδε ἐγένετο, τὸ μέγα τοῦτο πρόγραμμα θὰ ἐκτελεσθῇ ἐντός τῶν καθωρισμένων προθεσμιῶν — χωρίς ἐπιβάρυνσιν τοῦ λαοῦ και χωρίς ξένην βοήθειαν.

6. ΠΟΙΟΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ και ΓΑΙΚΩΝ : Πολλὰ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ ἐξηλεκτρισμοῦ θὰ ἡδύναντο νὰ γίνον ἐν πολλῷ συντομώτερον χρόνον και με πολλὴ μικροτέρας δαπάνας, εἰάν, ἐφηρμόζετο οὐστήμα προχείρου ἐργασίας και ἐκρησιμοποιούντο ὀλιγὰ κατωτέρας ποιότητος. Ἡ Διοίκησις της Δ.Ε.Η. ὁμῶς ἐμμένει ἀπαρεγκλίτως εἰς τὴν ἀρχὴν της ἀρίστης ποιότητος ἐργασίας και ὀλικῶν. Ὅλα τὰ ἔργα της ἱστανται ποιοτικῶς εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον με τὰ ἔργα τῶν πλέον προηγμένων τεχνικῶς χωρῶν και ἐνσωματώνουν τὴν τελευταίαν λέξιν της ἐπιστήμης εἰς τὴς τεχνικῆς.

Ἡ Διοίκησις της Δ.Ε.Η. ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλα τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἐξετέθησαν ἀνωτέρω, θὰ λυθῶν ἐγκαίρως και κατὰ τρόπον σύμφωνον πρὸς τὸ ἐθνικὸν και κοινωνικὸν συμφέρον. Ἡ Ἑλλάς ἀποκτᾷ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριώτερα συστήματα παραγωγῆς και διανομῆς της ἡλεκτρικῆς ἐνεργείας, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Ἀντιλαμβάνεται ἡ Διοίκησις της Δ.Ε.Η. ὅτι δυσχεραίνει και στενοχωρεῖται θὰ ὑπάρξουν ἐπὶ τινὰ χρόνον ἀκόμη, ἰδίως εἰς τὰς πόλεις ἐκείνας ὅπου αἱ τοπικαὶ ἡλεκτρικαὶ ἐπιχειρήσεις δὲν δύνανται νὰ ἀνταποκριθῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καταναλώσεως. Θὰ ὑπάρξουν ἐπίσης παράπονα ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῶν περσιῶν, αἱ ὁποῖα διὰ τεχνικῶν και οικονομικῶν λόγους ἀναποδράστους δὲν θὰ ἡλεκτροδοτηθῶν ἀμέσως τώρα. Ἡ Διοίκησις της Δ.Ε.Η. ὑπολογίζει ἐπὶ της λογικῆς ὑπομονῆς τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῇσουν τὸ μέγεθος τοῦ συντελουμένου ἔργου. Εἶναι τὸ μεγαλύτερον τεχνικὸν ἔργον της ἑλληνικῆς ἱστορίας και ἡ ἀσφαλεστέρη ἐγγύησις δι' ἕνα καλῶτερον μέλλον. Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο προχωρεῖ καλῶς.

17 Νοεμβρίου 1956

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΣΗΜΑΙΝΟΝΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀτομικὸς πόλεμος. Νέα στρατηγική.

Εἰς διάλεξιν δοθεῖσαν ἐν Λονδίῳ τὸν παρελθόντα μῆνα ἐπὶ της μορφῆς ἑνὸς νέου πολέμου ὁ Ὑπαρχηγὸς τοῦ στρατηγοῦ τοῦ Νάτο, στρατάρχης Μοντγκόμερυ, ἐτόνισεν ὅτι ὁ προσεφλοῦμενος ἀτομικὸς πόλεμος τοῦ μέλλοντος ἐπιβάλλει μίαν ἀμυντικὴν στρατηγικὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνφ' ἣ ἐπιθετικὴ τοιαύτη θὰ διεξήγεται κατὰ θάλασσαν και ἐν τῷ ἀέρι, δεδομένου ὅτι τὰ ἀτομικὰ ὀπλα καθιστῶσι ἀδυνάτους τὰς κινήσεις μεγάλων μονάδων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπιθετικαὶ τῶν κινήσεις θὰ ἦσαν πολυδάπανοι εἰς ἀπωλείας δι' ὅ και ἔπρεπε νὰ λάβουν τὴν ὀργανωτικὴν μορφήν μεγάλων μεραρχιῶν πλήρους ὀλισμοῦ και ἱκανῶν νὰ διεξάγῃσι μακρὰς ἐπιχειρήσεις ἀνευ συνεχοῦς ἀνεφοδιασμοῦ. Κινητοποίσεις ἀφενδρικῶν δυνάμεων εἰς εὐρείαν κλίμακα, δὲν ὑπολογίζεται ὡς δυνατὴ δι' ὅ και αἱ ἀναγκαῖαι δυνάμεις ἀμύνης πρέπει νὰ διατηροῦνται ἀπὸ της εἰρηνικῆς περιόδου εἰς πλήρη συγκρότησιν.

Παράλληλως πρὸς τὰς ἐξελίξεις ταύτας, ὁ Στρατάρχης ἐσημείωσε τὴν ραγδαίαν προώθησιν τῶν κατευθυνόμενων ἐλμημάτων εἰς τὴν θέσιν ἑνὸς καιροῦ ὀπλου τοῦ μέλλοντος. Ἡ στρατηγικὴ ἀεροπορία θὰ διατηρήσῃ τὴν ἀξίαν της μόνον λόγω της δυσχερείας πλήρους προκαθορισμοῦ τῶν ἐχθρικών στόχων. Πάντως τὸ δυσχερέστερον ὀργανωτικὸν πρόβλημα της σήμερον, ἐκπηγάζει ἐκ της δυσχερείας ὅπως ἐξασφαλισθῇ ὁ κατάλληλος ἐξοπλισμὸς διὰ δύο συγχρόνως εἰδη πολέμων, τοῦ τοπικοῦ και τοῦ γενικοῦ ἀτομικοῦ τοιοῦτοῦ. Ὁ πρῶτος ἀπικτεῖ με-

ραρχίας με ἐπιθετικὰς κυρίως ιδιότητες και ἐλαφρὸν σχετικῶς ὀπλισμὸν, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἀπικτεῖ ἀμυντικὰς ιδιότητας με βάσιν τὰ ἀτομικὰ ὀπλα.

Ἐν συμπεράσματι ὁ Στρατάρχης συνύψωσε τὰς ὑποδείξεις του εἰς τὰ ἐξῆς 5 σημεῖα. 1) θελί-ωσις τοῦ δικτύου πληροφοριῶν πρὸς ἐγκαίρως ἐκπομπὴν ἐπισήμανσιν ἐπιθέσεως ἐχθρικής. 2) κεντρικὴ ἡγεσία τῶν δυτικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων. 3) ἀνάπτυξις δικτύου νεωτέρων ἀτομικῶν ὀπλων διὰ τὸ πυροβολικόν, 4) ἐπαρκὴς ἐξοπλισμὸς ὀργάνων ἐξ ἀποστάσεως ἐπισημάνσεως ὀποδρυχίων και 5) στόλον ἐξ εἰδικῶν σκαφῶν δι' ἐκσφενδόνησιν ἀεριοπρωθυμένων ἐλμημάτων πρὸς δημιουργίαν κινητῶν ἀτομικῶν βάσεων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Δελτίον της Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ ὑπ' ἀριθ. 92 τεῦχος της ἐκδόσεως «ΔΕΛΤΙΟΝ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ» μηνῶν Σεπτεμβρίου—Ὀκτωβρίου ἐκ σελ. 40.

Ἐκ τῶν περιεχομένων του σημειώμεν τὰς δηλώσεις τοῦ Ἀντιπροέδρου της Κυβερνήσεως Ἀποστολίδη και τῶν Διοικητῶν τῶν Τραπεζῶν Ἑλλάδος, Ἀγροτικῆς και Ἐθνικῆς σχετικῶς με τὴν Κωπαιδα. Ἀρθρα και μελέτας 15 εἰδικῶν διὰ τὴν πιστοδότησιν της ἀγροτικῆς οικονομίας κατὰ τὸ 1955-56, διὰ τὸ ἐργαστάσιον ἀζώτου, διὰ τὰς καταθέσεις παρὰ τῇ Α.Τ.Ε., τὰ ἐπιτόκια τῶν γεωργικῶν δανείων. Ἐπίσης ὀλην σχετικὴν πρὸς διάφορα προϊόντα και διαφόρους περιφερείας, Στρατιωτικὴν Συνεταιρισμῶν, Σταθμικὸς δείκτης Α.Τ.Ε. κλπ.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΩΝ “ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ,”

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΜΕΝΟΙ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΟΙ, ΠΑΝΟΔΕΤΟΙ ἢ ΧΑΡΤΟΔΕΤΟΙ

Ἀποστέλλονται εἰς τοὺς παραδίδοντας εἰς τὰ Γραφεῖα τὰ τεύχη σὺν τῇ καταβολῇ τῶν βιβλιοδετικῶν και ἐξόδων ἀποστολῆς τοῦ τόμου

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Ἡ ἔκδοσις μας ἐστηρίχθη και στηρίζεται μόνον εἰς τὰς συνεισφοράς - συνδρομὰς ὧσιν μας τιμοῦν νὰ εἶναι ἀναγνώτται τῶν τευχῶν μας, εἰς οὓς και ταχυδρομοῦνται ταῦτα ἀπὸ τριετίας. Οὔτε ἀδήλους πόρους ἔχει οὔτε ἄλλας πηγὰς προσόδων.

Ἐκ τῶν προαιρετικῶν συνεισφορῶν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν, (τὰς ὁποίας ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ θελήσουν νὰ μὰς ἀποστείλουν, ἐκδηλοῦντες τὴν ἐπιδοκιμασίαν πρὸς συνέχισιν της ἐκδόσεως) βασιζόμεν τὴν δυνατότητα τοῦ μετριάσμοι τῶν ὀλικῶν ζημιῶν τὰς ὁποίας ὑφίστάμεθα διὰ νὰ διατηρήσωμεν τὰ «Πολιτικὰ Φύλλα» ὡς ὄργανον ἐπικοινωνίας και διαφωτίσεως και διὰ τὸ ἐρχόμενον ΤΕΤΑΡΤΟΝ της ἐκδόσεως Ἔτος 1957.

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1957

Ἔτησία Ἰδιωτῶν	Δραχ. 100
» Ἐταιρειῶν	» 200
» Τραπεζῶν Ὄργανισμῶν	» 300

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ

τὴν ἀποστολὴν της συνεισφορᾶς ἐκδόσεως τῶν ἐτῶν 1954, 1955 και 1956 ἐκ δραχ. 50 δι' ἑκάστον, εἰς τοὺς λαβόντας κατὰ τὴν τριετίαν τὰ τεύχη ἢ ἐκείνου τοῦ ἔτους δι' ὃ δὲν κατεβλήθη.

Η ΕΚΔΟΣΙΣ - ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΤΕΤΕ

ΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΤΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΚΑΙ ΤΑ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

ΕΧΕΤΕ

- Α) ΤΟΚΟΝ 100%, ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΝ.**
- Β) ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ 100%,**
- Γ) ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΑΣ ΟΠΟΤΕ ΤΑ ΘΕΛΗΣΕΤΕ.**